

สุดที่รัก พิทักษ์เธอ

บุหลันสีคราม

สุดที่รักพิทักษ์เธอ

โดย นุหลินส์ศิคราม

ราคา 320 บาท

ลำดับที่ 258

ISBN 978-616-00-1907-6

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2558

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ Sugar Beat : สุชาดา ใจสุข
บรรณาธิการเล่ม : พีซี แต่แดงเพชร พิสูจน์อักษร : ปานชนก เมธาว์ท
ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : ธีระวุฒิ คณะเจริญ
พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พี.รินทร์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการบรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภคญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : ธัญภาวีย์ ฟองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุ
รายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์บน
กระดาษกนอมสายตา
www.greenread.com

อ่านได้บน

คำนำนักเขียน

คนเราทุกคนมีสิ่งที่ตัวเองอยากปกป้องไว้ทั้งนั้นแหละครับ

สุดที่รักพิทักษ์เธอ คือเรื่องที่ผมเขียนต่อจาก จอมใจเพชรฆาต แต่ อารมณ์ของเรื่องแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ใน จอมใจเพชรฆาต นั้นจะเดินเรื่องด้วยบรรยากาศจริงจัง เคร่งเครียด และค่อนข้างมืดดำ แต่ สุดที่รักพิทักษ์เธอ เป็นอีกแนวหนึ่งที่ผมไม่เคยเขียนมาก่อน ซึ่งก็คือแนวโรแมนติกเมตัสสมแอกชั่น

นวนิยายเรื่องนี้จะแสดงให้เห็นครับว่า คนเราทุกคนต่างก็มีสิ่งล้ำค่าให้ปกป้องและดูแล และกว่าที่ใครบางคนจะรับรู้ว่ามีสิ่งที่มีค่าอยู่ มีคุณค่ามากเพียงใดก็เกือบจะเสียมันไปแล้ว หรือบางครั้งอาจจะสายเกินไปจนไม่อาจเรียกคืน

ดังนั้นถ้ากำลังรักใคร่อยู่ก็ดูแลเขาให้ดี ๆ นะครับ

ผมหวังว่าทุกคนจะชอบและมีความสุขกับการอ่านนวนิยายเรื่องนี้ ขอให้รักคุ้มครองทุกคนครับ

บุหลันสีคราม

“จะให้ฉันช่วยอะไร”

“คือว่า...ผม...อยากให้คุณช่วย...” คุณลิลาได้ยินเสียงปลายสายหลุดหายไฉฉีก และพูดออกมารวดเร็วจบ

“วันพรุ่งนี้แม่ผมจะให้ผมไปนัดดูตัวกับผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ผมไม่ได้ชอบเธอ คุณช่วยแก้มมาเป็นผู้หญิงที่โดนผมทิ้งหน่อยได้มั้ย”

“อะไรนะ!” คุณลิลาโพล่งลิ้นห้องน้ำหญิง รู้สึกมีแรงมากพอกๆ กับจุนก็ก ไม่สนใจว่าเพื่อนพนักงานที่ใช้ห้องน้ำอยู่ติดกันจะตกใจจนภารกิจการส่วนตัวชะงักค้างหรือไม่

“นี่คุณเล่นบ้าอะไรของคุณอยู่เนี่ย ไร้สาระสิ้นดี ถ้าไม่มีธุระอะไรฉันจะวางแล้วนะ”

“เดี๋ยวซี ฟังผมอธิบายก่อน” ชายหนุ่มพูดละล้าละลัก “ผมรู้ว่าว่าคุณไม่ชอบหน้าผม”

“ก็แหงสิ รู้ตัวแล้วยังจะมาขออะไรบ้าๆ แบบนี้อีก” หญิงสาวจะกดวางสาย แต่หูได้ยินสิ่งที่เขากล่าวกลับมาเสียก่อน

“ผมกล้าขอ เพราะผมก็ไม่ชอบหน้าคุณเหมือนกันนั่นแหละ”

สุดที่รัก
พิทักษ์เธอ

บทนำ

ดอกไม้งามหลายชนิดซ่อนพิษสงอันร้ายกาจอยู่ภายใต้รูปโฉมที่สวยงาม ไม่ว่าจะเป็นนาร์ซิสซัส ลิลลี่ หรือแม้แต่เบญจมาศ ใครจะคิดว่าพิษของพวกมันบางชนิดอาจทำให้สิ่งมีชีวิตเลือดอุ่นมากมายบนโลกนี้ตายอย่างทรมาน

คุลิกาชื่นชอบดอกไม้เหล่านี้เป็นที่สุด

สิ่งสวยงามก็ต้องมีพิษสงไว้ปกป้องตัวเองอยู่แล้ว...จริงไหม

นาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนังโรงฝึกเทควันโดย่านนนทบุรีบอกเวลาว่าใกล้สองทุ่มแล้ว หญิงสาวร่างเพรียวในชุดเทควันโดสีขาวสะอาดคาดสายรัดเอวสีดำยืนกอดดอกตีหน้าขมิ้ม มองชายหนุ่มร่างใหญ่ผู้สวมเกราะสีแดงตรงหน้าถูกเด็กหญิงรูปร่างบอบบางหมุนตัววัดเท้าเตะเข้าเต็มท้องจนร่างใหญ่ล้มก้นจ้ำบบนเบาะอย่างหมดท่า

เมื่อเห็นผลสำเร็จของลูกเตะกลับหลังที่เฝ้าฝึกฝนให้เป็นท่าไม้ตายของตนเองมาตลอด เด็กหญิงก็เหยียดยิ้มอย่างพอใจ ใบหน้าชุ่มเหงื่อเป็นประกายมุ้งมั้น คุลิกาคลี่ยิ้มบางๆ ให้แววตาสดใสของศิษย์เอก เธอชำเลืองมองนาฬิกาก่อนพูดว่า

“เอาละ วันนี้พอแค่นี้ก่อน กว่าจะถึงวันแข่งก็อีกตั้งนาน เพิ่งหายใจอย่าหักโหมเกินไปจะดีกว่านะยายจิว”

“แต่หนูตื่นตื่นนี่คะครู ถ้าหนูชนะหนูจะได้คาดสายดำแล้วใช้ไหมคะ” เด็กหญิงถามขณะยกแขนเสื้อขึ้นปิดเหงื่อ พลังเดินมาหาครูสาว ผู้ปลูกปั้นเธอ จนได้เข้ารอบการแข่งขันเทควันโดเยาวชนหญิงชิงแชมป์ประเทศไทยรอบสิบหกคนสุดท้าย รุ่นอายุไม่เกินสิบแปดปี ซึ่งครั้งนี้เธอเข้ารอบได้ด้วยความสามารถของตนเอง ไม่ใช่ด้วยเงินใต้โต๊ะของกรรมการ เหมือนที่ผ่านๆ มา

“เอ๊ะ เรานี่ ต้องให้บอกอีกกี่ครั้งว่าอายุเรายังไม่ถึงสิบห้า ตอนนี้อยู่จะชนะยังไงก็คาดได้แค่สายดำแดง เราอายุแค่นี้แต่ไล่อัดรุ่นพี่สายดำ กระเจิงมาหลายคนก็ควรพอใจได้แล้วนะ” ครูลิกาทอบพลางเอื้อมมือไปยีศีรษะเด็กหญิงวัยสิบสามอย่างลึบสปี เจ้าของชื่อ จิวนภา นที่โชคชัย ทายาทนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ชื่อดังของกรุงเทพมหานคร

“แหม ไหนครูบอกว่าหนูจะเป็นอัจฉริยะแห่งวงการเทควันโดหญิงคนต่อไปในคะ ก็ทำกรรมพิเศษให้หนูหน่อยไม่ได้หรอ” เด็กหญิงกระเจ้ากระงอดตามนิสัยที่ถูกตามใจจนเคยชิน เธอรับผ้าขนหนูที่ครูสาวส่งให้ไปซับเหงื่อตามซอกคอ คู่ซ้อมของเด็กหญิงจิวนภาซึ่งเป็นครูฝึกเหมือนกันลุกขึ้นแล้วเดินมากล่าวชมลูกเตะอันหนักหน่วงของเธอ ก่อนจะถอดกระเพาะอกและขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ปล่อยให้ครูกับลูกศิษย์อยู่กันตามลำพัง

วินาทีนั้น ชายหนุ่มสวมแว่นตาดำและแต่งตัวแบบที่มองแวบเดียวก็รู้ว่า เป็นบอดีการ์ดเคลื่อนกายมายืนหน้าประตู

“ไม่มีเด็กคนไหนได้รับสิทธิพิเศษอะไรทั้งนั้นแหละจ๊ะ” ครูลิกาทอบเสียงเรียบ รอยยิ้มยังระยิบระยับบนใบหน้า เธอยื่นหันหลังให้ประตู จึงไม่รับรู้การมาถึงของอาคันตุกะ

“ครูใจร้ายจังเลย แบบนี้สินะถึงยังไม่มีแฟนสักที” จิวนภาปรายด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ แต่ดวงตาที่จ้องมองไปยังบอดีการ์ดแว่นดำกลับทำให้ใบหน้าเป็นประกายสดใส นั่นหม่นลงทันทีจนครูลิกาสังเกตได้

“แก่แดดนั้กนะเรา”

ครูสาวหัวเราะเบาๆ ทว่าเสียงหัวเราะของเธอชะงักไป เมื่อหันมองตามสายตาของลูกศิษย์ และพบใบหน้าบอญญูไม่รับของบอดีการ์ตที่มองเมินๆ เหมือนกอริลลาใส่สูท คุณิการีบตัวดสายตากลับมาที่จิวนภา และพอจะเดาออกว่าเกิดอะไรขึ้น

“นี่เรามาฝึกทั้งที่ยังไม่หายดีงั้นเธอ!”

เด็กหญิงหน้าเจื่อนลง ก้มหน้ามองพื้น ไม่กล้าสบตาครูฝึก บอดีการ์ตหนุ่มกอริลลาหน้ามึนเดินเข้ามาค้อมศีรษะให้คุณิกาตามมารยาท ก่อนจะหันไปยังเด็กหญิงจิวนภาที่ยืนหน้าออยู่ข้างๆ พร้อมกล่าวด้วยน้ำเสียงตำหนิ

“คุณหนูไม่ควรมาฝึกเทควันโดอีกนะครับ ทำไมถึงดื้อจัง” น้ำเสียงนั้นแสดงความเหนื่อยใจ

คุณิกาขมวดคิ้ว มองบอดีการ์ตอย่างงุนงง “เดี๋ยวนะคะ ทำไมน้องถึงไม่ควรมาฝึกล่ะคะ ถ้าฉันจำไม่ได้ ทางบ้านน้องก็สนับสนุนให้น้องเล่นกีฬาไม่ใช่หรือ”

หญิงสาวมั่นใจว่าเธอไม่ได้จำผิด เพราะเธอเป็นคนทำเรื่องรับการติดต่อตอนที่พ่อของจิวนภาพาเด็กหญิงมาเข้าเรียนที่โรงฝึกเทควันโดแห่งนี้ด้วยตัวเอง

บอดีการ์ตหน้ามึนตอบคุณิกาอย่างรำคาญ หน้าตาจึงคล้ายลิงแดงเพราะหิวกล้วยมากขึ้นทุกขณะ

“นั่นมันเมื่อก่อนครับ ตอนนี้อย่างเปลี่ยนแปลงไปหมดแล้ว คุณพ่อของคุณหนูท่านสั่งห้ามเด็ดขาดตั้งแต่นั้น...”

“ภูมิจาย!” เด็กหญิงตะเบ็งเสียงทะเล่กลางปล้อง

ผู้ถูกเรียกชื่อสะดุ้งโหยง ชะงักสิ่งที่กำลังจะพูดออกมาทันที เขายืนเหยียดหลังตรงราวหุ่นยนต์กอริลลายักษ์ตัวหนึ่ง แต่ปากยังไม่วายขมุขมิบว่า

“ผมจะไม่พูดอะไรอีก ถ้าคุณหนูยอมกลับบ้านแต่โดยดี และสัญญาว่าจะไม่มาที่นี่อีกครับ”

คุณลูกาขมวดคิ้วยิ่งกว่าเดิม มองบอดีการ์ดภูมิชายและเด็กหญิงจิวภาสลับกัน ความเจ็บปวดรอยตัวปกคลุมบรรยากาศ

ครูสาวทำลายมันลงด้วยการออกคำสั่งเสียงเฉียบขาดว่า

“บอกมาเดี๋ยวนี้นะจิว เรามีอะไรไปบั้งครู ทำไมพ่อเราถึงไม่อยากให้เราเรียนเทควันโดแล้ว”

“เออ...หนู...” เด็กหญิงตะกุกตะกัก เงยหน้าสบตาครูสาวแวบหนึ่ง แล้วลดสายตาลงมองพื้นด้วยความลำบากใจ

ทันใดนั้นภูมิชายก็โพล่งขึ้น “หมอตตรวจพบว่าคุณหนูเป็นโรคหัวใจครับ หมอสั่งห้ามออกกำลังกายหนักๆ เด็ดขาด”

“ภูมิชาย!” นักเทควันโดสาววัยใสกระที่บเท้าอย่างขัดใจ “หนูสั่งให้อยู่เฉยๆ ไง!”

บอดีการ์ดกอริลลายิ้มแหย “ผมเสียใจครับคุณหนู ผมต้องพูด ที่คุณหนูจะได้ไม่ทำอะไรที่มันอันตรายขนาดนี้อีก คุณครับ ต่อจากนี้ไปกรุณาอย่าสอนคุณหนูอีกนะครับ”

ท้ายประโยคเขาหันมาค้อมศีรษะให้คุณลูกาอย่างจริงจังมากกว่าครั้งแรก

คุณลูกาแค้นยิ้มและหัวเราะเสียงแผ่ว เธอไม่รู้ว่าตัวเองจะหัวเราะทำไมทั้งที่ไม่มီးอะไรน่าขำ บางทีมันอาจติดเป็นนิสัยของเธอไปแล้ว พี่สาวของเธอสอนไว้เสมอว่าหากเจอเรื่องราวไม่สบายใจ สิ่งแรกที่ควรทำคือยิ้มรับและหัวเราะต้อนรับมัน

“ครูอย่าไปฟังที่ภูมิชายพูดนะคะ หนูไม่เป็นอะไรแล้วค่ะ หนูฝึกได้ไม่มีปัญหา” เด็กหญิงจิวภาสลับหันเข้ามาเขย่าแขนครูฝึกสาว

“มันจะดีหรือยายจิว” คุณลูกาก็มองลูกศิษย์ตัวน้อย “ทำไมเราไม่บอกครูสักนิดล่ะว่าเป็นโรคหัวใจ”

“ก็ถ้าบอก ครูจะให้หนูฝึกต่องั้นหรือคะ” เด็กหญิงถามเสียงเครือ
ไม่...ถ้าเธอรู้เธอจะไม่ให้จิวนภาฝึกแน่นอน คุณลิกาทราบตั้งแต่
สัปดาห์ก่อนว่าคุณศิษย์ของเธอจบหมดสติที่โรงเรียนนานาชาติชื่อดัง จน
ต้องห้ามตัวส่งโรงพยาบาลเป็นการด่วน จึงทำให้ทั้งสัปดาห์ที่ผ่านมา
เด็กหญิงต้องหยุดซ้อมไปโดยปริยาย

วันนี้เป็นวันแรกที่จิวนภากลับมาฝึกอีกครั้ง เมื่อตอนเย็นที่เด็กหญิง
เดินทางด้วยรถแท็กซี่มายังโรงเรียนสอนเทควันโดแห่งนี้ เธอก็ไม่ได้มีท่าที่
ผิดปกติหรืออ่อนแอกว่าเดิม และระหว่างเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล
ก็ไม่เคยมีใครมาแจ้งข่าวกับทางโรงฝึกเลย บอกเพียงว่าจิวนภาจะไป
เพราะอ่อนเพลียจากพิษไข้เท่านั้น คุณลิกาสงสัยว่านี่อาจเป็นคำสั่งของ
จิวนภาเองก็ได้ เพราะการเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวของตระกูลดังทำให้
เด็กหญิงมีอำนาจเด็ดขาดอยู่ไม่น้อย

“มาพูดกันให้ชัดเลยดีกว่านะยายจิว โรคหัวใจมันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ
นะ ครูจะไม่ให้เราฝึกจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากคุณหมอ” แม้จะทำหน้าดู
แต่น้ำเสียงนั้นปลอบประโลมอยู่ในที่

“แต่ครูคะ...” เด็กหญิงน้ำตาคลอเบา

“ครูจะรอจนกว่าเราจะดีขึ้น ถึงตอนนั้นครูสัญญาว่าจะทำให้เรา
เป็นตัวแทนที่ทีมชาติให้ได้” คุณลิกาลูบแก้มใสของลูกศิษย์อย่างอ่อนโยนและ
ให้กำลังใจ

“แต่หนูไม่เป็นอะไรจริงๆ นะคะ” จิวนภากระซิบ ยกมือป้ายน้ำตา
ที่ไหลออกมา

“รอไว้แข่งปีหน้าก็ได้เนี่ย” คุณลิกาดึงตัวเด็กหญิงเข้ามากอด ก่อนลูบ
ศีรษะที่มัดผมเป็นมวยสูงของลูกศิษย์ ซึ่งตอนนี้ปล่อยไฮออกมาเสียงดัง

“หนูรอไม่ได้ค่ะ หนูต้องลงแข่งปีนี้เท่านั้น”

อีกเพียงสามเดือนการแข่งขันชิงแชมป์เทควันโดระดับเยาวชนก็จะ
มาถึงแล้ว อย่างไรก็ตามจิวนภาก็คงไม่สามารถเข้าร่วมแข่งขันได้ทัน คุณลิกาค่อยๆ

เซียงคางให้เด็กหญิงเงยหน้ามองตาเธอ “ไหนบอกครูหน่อยซิว่าทำไมถึงรอไม่ได้”

ตอนแรกจิวนภาอ้าปากคล้ายจะบอกเหตุผล แต่ก็ชะงักไปตั้งๆ เป็นเพราะอะไรคูลิกาก็ไม่ทราบ เด็กสาวเพียงสิ้นศิวระและคลายกอดจากเธอ “วันนี้หนูกลับบ้านก่อนนะคะ แล้วพรุ่งนี้หนูจะมาใหม่” คุณหนูกล่าวเสียงแหบแห้ง ไม่รอให้ครูผู้ฝึกสอนกล่าวตอบคำใด เธอยกมือปาดน้ำตาและหันไปพยักหน้ากับบอดีการ์ดหุ่นกอริลลาที่พ่อเธอส่งมาตาม “กลับกันเถอะภูมิชาย”

“ครับ”

บอดีการ์ดร่างบึ้กรับคำ คูลิกาได้แต่มองลูกศิษย์ในชุดเทควันโดก้าวออกจากประตูโรงฝึก คูลิกาทราบว่าจิวนภาจะต้องแวะเปลี่ยนเสื้อผ้าและเอากะเป๋าไปส่วนตัวที่ล็อกเกอร์ เธอตามไปคุยต่อก็ได้

แต่สำหรับวันนี้ คูลิกาคิดว่าปล่อยให้ลูกศิษย์ของเธอกลับบ้านไปก่อนจะดีกว่า

เพราะต่อให้ใช้เหตุผลมากมายมาอธิบายสักเท่าไร เด็กหญิงที่ถูกตามใจมาตลอดชีวิตอย่างจิวนภาก็คงไม่ยอมฟังง่าย ๆ

“นั่นไง แม่แค่กลับมาแล้ว จะยอมนอนได้หรือยังออกัส”

เสียงของเด็กหนุ่มวัยสิบแปดปีนาม ฉากจ ซึ่งเป็นน้องชายแท้ๆ ของคูลิกา ดั่งขึ้นทันทีที่หญิงสาวเปิดประตูบ้านเข้าสู่ห้องนั่งเล่นขนาดกลาง บ้านของเธออยู่ห่างจากโรงฝึกเทควันโดไม่มากนัก ใช้เวลาเดินทางแค่ครึ่งชั่วโมงก็ถึง

และขณะนี้นาฬิกาบอกเวลาสามทุ่มยี่สิบนาที

“น้ำหนักานมีเรื่องทะเลาะอะไรกันได้ทุกวัน ฮี” คูลิกาพูด ขณะเด็กหญิงวัยเจ็ดขวบลุกจากโซฟาตัวยาวที่นั่งอยู่กับน้ำชาย วิ่งตรงมากอดเธอแน่น

“คุณแม่...กลับ...ซะ...ซัก” เสียงขาดเป็นห่วงๆ ตามลักษณะการพูดของเด็กที่เป็นออทิสติกระดับสามดั่งจึงงำที่หน้าท้องของเธอ คุณก็กาย่อถายนั่งชันเข่า จ้องมองดวงตาใสซื่อของเด็กน้อยด้วยความรัก เธอหยิกแก้มหนูน้อยเบาๆ

“คุณแม่บอกแล้วไงคะว่าคุณแม่กลับเร็วได้แค่วันเสาร์กับวันอาทิตย์ คุณแม่ต้องทำงานพิเศษที่โรงเรียนสอนเทควันโดของคุณได้ไงคะ”

“อ...ออกัส...ไม่อยาก...ให้คุณแม่...ทำ...ทำงาน”

คุณก็กาหัวเราะพริต “ไม่ทำงานก็ไม่มีเงินใช้สิคะ”

เด็กหนุ่มที่นั่งอยู่บนโซฟาส่งเสียงบั้งพลางยกมือเกาหัวที่ยุ่งเหยิง “ผมจะพาเข้านอนก็ไม่ยอม บอกว่าจะอยู่รอเจ้าคนเดียว”

“ไม่เอาสิคะออกัส ถ้าคุณแม่ไม่อยู่ ออกัสห้ามติดกับน้ำแก๊กนะคะ” คุณก็กาพูดเสียงเข้มกับเด็กน้อย ที่แม่จะเรียกเธอว่าแม่ตั้งแต่จำความได้ว่าฐานะที่แท้จริงคุณก็กาเป็นเพียงนางสาวของออกัสเท่านั้น

“คะ...คะ...อ...ออกัส...จะ...ไม่ได้...อีก”

“สัญญาอะ” คุณก็กาแสรังทำหน้าที่ซึ่งซัง

“อ...ออกัส...สัญญา” เด็กน้อยหน้ากลมผงกศีรษะ

“สัญญาต้องทำยังไงน้ำ” หญิงสาวตีสีหน้าสงสัย

“เกี่ยว...ก็อย”

ออกัสพูดแล้วยกนิ้วก็อยขึ้นมาชูในอากาศ คุณก็กาคลี่ยิ้มกว้าง ความไม่สบายใจทั้งหลายทั้งมวลจากที่ทำงานสลายหายไปเมื่อเธอกลับบ้าน หญิงสาวเจ้าของวงหน้าสวยหวานราวนักร้องโอดอลขวัญใจวัยรุ่นนเอนิ้วก็อยของเธอเกี่ยวนิ้วก็อยน้อยๆ ของหลานสาวที่เธอรักเสมือนลูกและแกว่งไปมา

“เกี่ยวก็อยสัญญาแล้วนะ ต่อจากนี้ออกัสจะติดกับน้ำแก๊กเขาอีกมั๊ย”

เด็กน้อยส่ายหน้า “มะ...ไม่คะ”

“ดีมาก” คุณลิกาลากเสียงยาวอย่างชื่นชม และใช้มืออีกข้างลูบผมของออกัสอย่างอ่อนโยน ขณะเดียวกันก็ได้ยื่นเจ้าฉลากน้องชายกล่าวว่า “เออเจ้ ตอนที่ผมไปรับออกัสที่โรงเรียนเมื่อตอนเย็น คุณครูมะนาวพูดอะไรแปลกๆ กับผมด้วยแหละ”

คนเป็นพี่มองคนพูด “ครูเขาว่าไงเหรอ”

โรงเรียนที่ออกัสเรียนเป็นโรงเรียนระดับประถมศึกษาขนาดใหญ่ นัก มีหลานของเธอเป็น ‘เด็กพิเศษ’ คนแรกและคนเดียวของโรงเรียน ครูมะนาวที่ฉลากพูดถึงคือลูกสาวของครูใหญ่ซึ่งรับออกัสให้เข้าเรียนร่วมกับเพื่อนๆ ด้วยความเมตตา

“เห็นว่าออกัสไม่ได้เป็นออทิสติกธรรมดา แต่เป็นออทิสติกชนิดอะไรบางอย่าง นี่แหละ” ฉลากตอบ เขาไม่ใช่คนเรียนเก่งหรือหัวดี จึงมีปัญหาทุกครั้งกับการจำคำศัพท์ภาษาต่างชาติ

“อะไรบางอย่าง ันเหรอ” คุณลิกาลุกขึ้นยืน และจูงมือพาเด็กหญิงกลับมาที่นั่งโซฟาข้างน้ำชาย

“เอาให้มันรู้เรื่องหน่อยสิแก๊ก วงๆ ของแกนี่มันคืออะไร”

“เดี่ยวนะ ขอนิกแก๊บ” เด็กหนุ่มหน้าตักที่โครงหน้าหล่อเหลาไม่น้อยหลับตาเพื่อหลบทวนความจำ

“อ้อ นิกออกแล้ว ครูมะนาวบอกว่าออกัสเป็นออทิสติกชนิดชาวองต์ ซินโดรม ให้จำลองไปคุยรายละเอียดกับครูเขาอีกทีเมื่อเจ้มีเวลา”

คุณลิกานรีตา “ชาวองต์ ซินโดรม คืออะไร ไม่เคยได้ยินมาก่อนแฮะ” ฉลากยกไหล่ “ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่จากที่ครูมะนาวพูดเหมือนมันจะเป็นเรื่องสำคัญอยู่นะ”

สองพี่น้องที่อยู่ห่างกันเจ็ดปีสบตากันอย่างสนใจที่จะไขปริศนาว่า ‘ชาวองต์ ซินโดรม’ ที่ครูประจำชั้นของออกัสพูดคืออะไร คุณลิกาวางกระเป๋าสะพายลงบนโต๊ะหน้าโซฟา เวลานี้คงตึกเกินกว่าจะเสียมารยาทโทร. ไปหาครูมะนาว หญิงสาวจึงคิดว่าคืนนี้หลังจากอาบน้ำ และพาหลานสาว

เข้านอนเรียบร้อยแล้ว เธอจะลองค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตดู
ทว่าพริบตานั่นเอง สิ่งที่ไม่คาดคิดพลันอุบัติขึ้น
โครม!

เสียงบานประตูห้องนั่งเล่นหลุดจากวงกบพาดพื้นดังสนั่น สามชีวิต
ผู้เป็นเจ้าของบ้านสะดุ้งโหยง คุณลิก้าหันไปเผชิญหน้าผู้บุกรุก ขณะที่อากาศ
ดีดกายลุกขึ้นยืน หญิงสาวรีบดันออกัสส์ให้ไปยืนหลบอยู่ด้านหลัง

ชายฉกรรจ์ห้าคนในชุดดำสวมหมวกไอ้โม่งกรุเข้ามายืนเรียงแถว
หน้ากระดานภายในห้องนั่งเล่น คุณลิก้าไม่รู้ว่าคนพวกนี้เป็นใคร และพวกมัน
ฟังประตูบ้านเธอเข้ามาทำไม หากเป็นขโมยก็ควรรอให้เจ้าของบ้าน
ปิดไฟเข้านอนก่อนสิ...

“พวกแกต้องการอะไร” คุณลิก้าถามเสียงกร้าว

“ส่งตัวลูกสาวของแกมาซะถ้าไม่ยอมเจ็บตัว” หนึ่งในไอ้โม่ง
ตะโกนกลับมา

คำตอบที่ได้รับสร้างความประหลาดใจให้คุณลิก้าเป็นอย่างมาก
พวกมันต้องการตัวออกัสส์นั่นหรือ

“แกจะเอาลูกฉันไปทำไม” รู้ทั้งรู้ว่าคงไม่ได้รับคำตอบ แต่คุณลิก้าก็
อดถามไม่ได้

ไอ้โม่งคนเดิมตะคอกกลับมา “อย่าถามให้มากเรื่อง แค่อส่งตัว
ลูกแกมาดีๆ ก็พอ!”

“แก๊ก” คุณลิก้าเรียกน้องชายเสียงดัง ก่อนพับแขนเสื้อเข้ตลาย
ตารางที่สวมคลุมชั้นนอกขึ้นมาถึงข้อศอก “พาออกัสส์ไปหลบข้างบน โทร.
เรียกตำรวจด้วย”

“โอเคเลยจ้ะ” ฉกาจรับคำ คำว่าตัวออกัสส์ไปคุ้ม และแผ่นแม่บั้งขึ้น
บันไดไปชั้นสองอย่างว่องไว ออกัสส์เบะปากร้องไห้ และร้องหาแม่เสียงดัง
ลั่น มันอาจดูเหมือนฉกาจซี้ซลัด หนีเอาตัวรอดโดยทิ้งให้พี่สาวสู้กับ
ผู้บุกรุกเพียงคนเดียว แต่เหตุผลหลักๆ ก็คือ เด็กหนุ่มรู้ว่าถ้าเขาอยู่ เขา

อาจเป็นตัวกะกะเสีเยเปล่านั้น

จนกว่าเคยเห็นคุณลูกชั้ดคู่ต่อสู้จำนวนมากกว่านี้หมอบมาแล้ว ตอนที่เธอช่วยเขาจากการถูเด็กช่างกลไล่อัดตอนเข้าเรียนวิทยาลัยช่างศิลป์ใหม่ๆ

ดังนั้นในขณะที่จนกว่าออกก็สเข้ามาหลบในห้องนอนและหยิบโทรศัพท์มือถือโทร. แจ้งตำรวจ ห้องนั่งเล่นชั้นล่างบัดนี้ก็เคลื่อนไปด้วยร่างของไอ้โม่งที่หมดสติทั้งสี่คน

และโต๊ะกระจกหน้าโซฟาที่เพิ่งแตกละเอียดด้วยร่างของไอ้โม่งคนสุดท้าย ที่โดนคุณลูกกาหมุนตัวเตะเสยเข้าไปลายคางพอดิบพอดี

ลูกใครหว่า

ขณะที่ ภูษงค์ วิระदारงสกุล กำลังยืมคัมภีร์ของน้องทั้งสี่คนในตู้
แต่งรถ ‘พีวี-มอเตอร์’ ให้ประกอบเครื่องยนต์รถมาสด้า RX-7 Type R
หรือที่นักซิ่งในวงการมักเรียกกันว่า FD3S ซึ่งเจ้าของรถจ้างช่างของเขาปรับ
แต่งให้เหมาะสำหรับการแข่งดริฟต์ในอีกไม่นานนี้ คำสั่งเฉียบขาดจาก
มารดา กลับดังกึกก้องในสมอง

‘ไม่รู้แหละ แม่รับปากเขาแล้ว วันศุกร์นี้แกต้องไปดูตัวหนูดาว ห้าม
บิดพลิ้วเด็ดขาด!’

‘หนูดาว’ ที่คุณนายสุพร มารดาสุดเคแรรักของเขาพูดถึงคือ
ลูกสาวคนเล็กของรองนายกเทศมนตรีเมืองพัทยา นายสาธิต ผลิตชัย และ
ยังฟ่วงตำแหน่งน้องสาวเจ้าของรถยนต์สีแดงตรงหน้าเขาคันนี้อีกด้วย

ดาวคือชื่อจริง ส่วนดาวคือชื่อเล่น อายุ 23 ปี เพิ่งจบการศึกษา
สาขาบริหารการโรงแรมจากมหาวิทยาลัยไซล ประเทศเกาหลีใต้ ส่วนสูง
168 เซนติเมตร น้ำหนัก 42 กิโลกรัม เลือดกรุ๊ปเอ ยังไม่เคยมีแฟนมาก่อน
เพราะเป็นเด็กที่สนใจแต่การเรียน...นี่คือประวัติที่คุณนายสุพรได้รับมา

ภูษงค์โน้มตัวลงตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องยนต์ที่เด็กคู่
ประกอบ เมื่อไม่พบความผิดปกติ เขาก็ยึดตัวขึ้น พยักหน้าให้เด็กคู่หัวโล้น
นามว่าจ๊อดไปลองสตาร์ทเครื่อง ห่างจากคูไปราวสิบกิโลเมตรมีลานซีเมนต์

โล่งๆ สำหรับลองดริฟต์รถอยู่ ภูซงค์ตั้งใจว่าจะนำเจ้าคันนี้ไปลองเครื่องที่นั่น หากทุกอย่างเป็นไปได้เหมือนที่เคยเป็นมา เขาจะได้เงินก้อนโตทีเดียวเมื่อเจ้าของรถแข่งชนะ

‘อายุก็ยี่สิบแปดยี่สิบเก้าเข้าไปแล้ว แม่คนอื่นๆ เขาได้รับขวัญลูกสะใภ้กันหมดแล้วนะ บางคนได้อุ้มหลานแล้วด้วยซ้ำไป ต้องรอให้แม่ตายก่อนใช้มัยถึงจะสำนึก ไ้ลูกเนรคุณ’

ภูซงค์ถอยหลังออกมาเมื่อเสียงเครื่องยนต์ครางหึ่ง เขายกแขนเสื้อชูดหมี่ปาดเหงื่อบนหน้าผาก ไม่นึกเลยว่าการที่เขาไม่ยอมไปนับบอด หรือนัดดูตัวหญิงสาวที่แม่เลือกตลอดหกเดือนที่ผ่านมาจะทำให้เขากลายเป็นลูกอกตัญญูไปเสียได้ ทั้งที่เขาก็ให้เงินคุณนายแม่ไปเล่นไฟไม่มีขาดแถมก่อนหน้านี้เขายังซื้อนกกรงหัวจุกราคาว่าสองแสนบาทตัวใหม่ให้พ่อเป็นของขวัญวันเกิดอีกด้วย

‘ภายในปีนี้แกจะต้องแต่งงาน เซียนหมูหุทิพย์ก็บอกไว้ว่าถ้าแกแต่งงานปีนี้ ดวงแกจะเจริญรุ่งเรืองสุดๆ ถ้าหาเมียเองไม่ได้ แม่จะหาให้แกเอง’

ประกาศิตของแม่ทำภูซงค์ขนลุกเกรียวด้วยความหวาดหวั่น ทุกอย่างเริ่มต้นขึ้นตอนเขาพาพ่อกับแม่ไปร่วมงานแต่งงานของเพื่อนสนิทที่ลำปาง ถ้าบนโลกนี้มีเครื่องย้อนเวลาอยู่จริง ภูซงค์จะเลือกไปงานแต่งงานของเพื่อนสนิทกับพวกเด็กคู่เท่านั้น

แต่จะว่าไปแล้ว เขาก็พอเข้าใจเหตุผลที่แม่อยากให้เขาแต่งงานอยู่ก็ไอ้พัดหรือพีภัทร เพื่อนรักของเขาน่ะสิ ได้แต่งงานกับลูกสาวพ่อเลี้ยงเมืองเหนือ นามว่าริสา ในงานแขกทุกคนแทบสอ่ล้ล้ความหวานที่ป่าวสาวหยอดใส่กันอย่างไม่เกรงใจใคร ยิ่งตอนที่ริสากล่าวบนเวทีว่า ที่ผ่านมาก็พีภัทรคอยดูแลปกป้องเธอมามากแล้ว ต่อจากนี้ไปเป็นหน้าที่ของเธอบ้างที่จะดูแลปกป้องเขาไปตลอดชีวิต คุณนายสุพรถึงกับน้ำตาไหลพรากด้วยความซาบซึ้ง ประหนึ่งกำลังดูฉากที่แสนกินใจของละครหลังข่าว

โชคดีที่ตอนเจ้าสาวโยนดอกไม้ ภูงค์ทำเนียนปอดท้องเข้าห้องน้ำ ไม่ได้ไปยืนรอแย่งรับดอกไม้ตามคำสั่งของเสด็จแม่ เขาไม่รู้ว่าสถานการณ์จะหนักหนากว่านี้สักขนาดไหน หากวันนั้นเกิดดวงช่วยช่อดอกไม้ตกใส่มือเขาพอดี

แต่ถึงกระนั้น เมื่อดูสถานการณ์ที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ไม่ต่างกันสักเท่าไร...

ผู้หญิงที่คุณนายสุพรหามาให้เขาดูตัว ถ้าไม่ใช่ลูกสาวของเพื่อน ก็เป็นผู้หญิงที่มาจากบริษัทจัดหาคู่ แต่ไม่เคยมีใครเพียบพร้อมทั้งฐานะทางบ้านและทางสังคมเท่าดารามาก่อน เขาจะปฏิเสธเสียงแข็งแบบครั้งก่อนก็ไม่ได้เสียด้วย เพราะรองนายกเทศมนตรีสาธิตเป็นผู้มีอิทธิพลค่อนข้างมาก ทุกคนในเมืองพัทธยาต่างให้ความสนใจ แถมพี่ชายคนโตของดาราก็นำรถมาแต่งที่อยู่ของเขายู่บ่อยๆ การไม่ไปกินข้าวกับดาราคงถือว่าเป็นการไม่ให้เกียรติอย่างยิ่ง

“ไอ้ย ปวดหมองไว้ย!”

ภูงค์ยกมือขยี้ศีรษะ ตะโกนออกมาดังลั่นเพื่อระบายความอัดอั้นจนลูกน้องสี่คนที่มึนนามว่าจ๊อด จ๊ิก แวน และหมู ซึ่งยืนล้อมรถยนต์สีแดงหันมามองเป็นตาเดียว

“ปวดหมองเรื่องอะไรครับเฮีย” จ๊ิก หนุ่มผิวเข้มถาม แต่นัยน์ตาเป็นประกายขบขันเล็กน้อย ใครๆ ก็รู้ว่าลูกพี่ของพวกเขากำลังปวดหัวเรื่องอะไร

“ศุภรีนี่เฮียจะทำไงดีวะ ไม่ไปก็ไม่ได้ซะด้วย” ภูงค์ยกมือทำเอว สายหัวตีกอย่างอ่อนใจ

“ผมบอกให้เฮียแอบเป็นตุ๊ด เฮียก็ไม่เชื่อผม” หมู เด็กหนุ่มร่างอ้วนสวมเสื้อพุดและหัวเราะก๊าก “รับรอง วงแตกแน่”

“แอบตุ๊ดพ่อเอ็งสิ ขึ้นทำแบบนั้นคุณนายสุพรได้เล่นงานเฮียตายแน่” ภูงค์ขำฝ่าขนหนุ่สีดำที่พาดคอปาดใส่ลูกน้องร่างอ้วน

“แหม แล้วมันไม่ดีหรืออะ” จี๊ดโผล่หัวออกมาจากประตูรถฝั่งผู้โดยสาร “เฮียกำลังจะมีคุณนายอยู่เป็นถึงลูกสาวรองนายกฯ เฮียวะนะ”

“ไม่ดีไว้ย เฮียสาบานกับตัวเองไว้แล้วว่าชาตินี้จะไม่แต่งงานกับใคร ถ้ายังตามหาคนคนหนึ่งไม่เจอ” ภูซงค์พึมพำออกมาเบาๆ แต่ก็ดังพอจะลอบไปเข้าหูเด็กคู่ที่นั่งคน

“ใครหรือครับ” พวกเขาโผล่ถามพร้อมกัน

ภูซงค์เบือนหน้า เหม่อมองออกไปนอกคู่อรถ แสงแดดที่สาดส่องเข้ามาจากด้านนอกสะท้อนประกายกับดวงตาของเขาวิบวิบ

เขาตอบเสียงนุ่ม “รักแรกของเฮีย”

“ฮิว”

จี๊ด จี๊ก หมู และแวน เป้าปากอย่างสนุกสนาน ก่อนที่เด็กหนุ่มใส่แว่นจะถาม

“แล้วทำไมเฮียกับคนที่เป็นรักแรกถึงแยกกันล่ะครับ”

ภูซงค์หันหน้ากลับมา แล้วตอบเสียงนุ่มกว่าเดิม “เสื่อก”

คำตอบของเขาทำให้เด็กคู่ที่นั่งแยกย้ายกันกลับไปทำงานของตัวเองต่อทันที

ชายหนุ่มเจ้าของคู่อรถเดินทางไปที่ประตูออฟฟิศที่อยู่ลึกเข้ามาด้านในปกติแล้วคู่อรถแห่งนี้จะเปิดเพลงร็อกสากลดังกระหึ่มสร้างความคึกคักให้การทำงาน แต่ตอนนี้เขาปวดสมองเกินกว่าจะรับฟังอะไรอีก เขาจะจัดการกับปัญหาใหญ่ที่รออยู่ข้างหน้าอย่างไรดี เขายังไม่อยากจะคบใคร เรื่องแต่งงานยิ่งไม่ต้องพูดถึง

เพราะหัวใจของเขายังคิดถึงแต่พี่สาวคนนั้นอยู่ตลอดเวลา

ภูซงค์เข้าห้องน้ำล้างหน้าล้างตา และถอดชุดหมี่ดำสำหรับซ้อมรถออก เขามองเงาสะท้อนของตัวเองบนกระจก ไปหน้าที่มีหยดน้ำเกาะพราวของบุรุษหนุ่มหน้าตาคมคายจึงตอบกลับมา มีหลายครั้งที่เขาอยากจ้างผู้หญิงสักคนให้แก้มักมาคบกับเขาเพื่อตบตาแม่ แต่เขาจะไว้ใจผู้หญิง

พวกนั้นได้อย่างไร ประสบการณ์ที่ผ่านมาบนถนนยามราตรีของพัทยา สอนให้เขารู้ว่าผู้หญิงทุกคนมักซ่อนความเจ้าเล่ห์แสนกลไว้ภายใต้ความ สวยงามเสมอ

แล้วเวลาระชันขีดแบบนี้ เขาจะไปหาหน้าม้าที่ไวใจได้จากที่ไหน คิดแล้วก็อยากหาพาราเซตามอลกินแก้ปวดหัวสักเม็ด

คูลิกาเดินจูงมือออกัสมาหยุดยืนหน้าอู่ซ่อมรถที่ติดป้ายชื่อ ว่า ‘พีวี-มอเตอร์’ นาฬิกาข้อมือสีเงินของเธอบอกเวลาเพียงสี่สิบนาที่ ดวงอาทิตย์ลอยอยู่กลางท้องฟ้า สายลมแผ่วเบาโชยมาแตะผิวกาย คล้าย ต้อนรับผู้มาเยือนจากการเดินทางอันเหน็ดเหนื่อย ทั้งคู่ยืนอยู่หน้าประตู เหล็กตัดของอู่ซ่อมรถที่ปิดสนิท บ่งบอกว่าไม่มีใครอยู่

นี่อาจหมายความว่าพวกเขาต้องมารอแก้ว ไม่ได้พบ ‘ใครคนนั้น’

“ตามที่อยู่ ต้องเป็นอู่นี้แน่เลยจ้ะ ป้าที่ร้านขายน้ำผึ้งโน้นก็บอกว่า ใช่” ฉากที่เดินตามมาพูด พร้อมทั้งดูที่อยู่ที่บ้านที่ไว้ในสมาร์ตโฟน

“แต่เราจะใช้พ่อของออกัสจริงๆ เหรอ เวลามันก็ผ่านมานานหลาย ปีแล้วนะ”

“ถ้าอู่ยังเปิดอยู่ที่เดิม ก็แสดงว่าเจ้าของอยู่ยังไม่ไปไหน” คูลิกาพูด อย่างมั่นใจ เธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมตนเองถึงมั่นใจนัก เธอลงทุน หยุดงาน ยอมเสียรายได้ เดินทางจากกรุงเทพฯ มาชลบุรี ไม่ใช่เพื่อมา คำนวณน้ำเหลวอย่างเด็ดขาด

“คะ...คุณพ่อ...ยะ...อยู่ไหนคะ”

เด็กหญิงตาแป๋วเงยหน้าถามเธอ ออกัสกระตือรือร้นมากที่จะได้พบ พ่อ คูลิกาไม่รู้ว่าเธอคิดผิดหรือคิดถูกที่บอกเรื่องนี้กับหลานสาว ออกัสจะ เข้าใจไหมหนอว่าพ่อที่แกรอคอย คือผู้ชายเลวๆ ที่ทิ้งแค้นแม่ของแกไป โดยไม่ใยดีเมื่อแปดปีก่อน

และอาจเป็นคนเดียวที่เป็นต้นเหตุสร้างความเดือดร้อนมาให้พวกเขา

ก็ได้

“คุณแม่อีกไม่รู้เหมือนกันค่ะ” คุณลิก้าบีบมือเด็กหญิงแน่นขึ้น ก่อนกวาดสายตามองไปที่ประตู และเห็นป้ายกระดาษติดแจ้งไว้ว่าตู้ฟรีมอเตอร์แห่งนี้จะเปิดทำการในเวลาใดบ้าง ซึ่งตามปกติเวลานี้ตู้จะต้องเปิดแล้ว พลังดวงตาของคุณลิก้าก็สะดุดเข้ากับเบอร์โทรศัพธ์ของเจ้าของตู้ที่แสดงอยู่บนป้าย

ภุซงค์

08 1824 66..

คุณลิก้าไม่เคยรู้ว่าชายคนที่ทำพีสาวของเธอท้อง คนที่เป็นพ่อของออกัสโดยสายเลือดยุติร่างหน้าตาเป็นอย่างไร แม้แต่ชื่อ พีสาวของเธอก็ไม่เคยบอก สิ่งเดียวที่คุณลิก้ารู้เกี่ยวกับพ่อของออกัสก็คือ เขาเปิดตู้ซ่อมมรดกอยู่ที่พืทยาเหนือ ตู้ชื่อว่าฟรีมอเตอร์ และเธอก็เจอที่อยู่ของตู้แห่งนี้ในสมุดบันทึกเล่มเก่าของพีสาว

นี่ก็ครบสองสัปดาห์แล้วหลังจากชายฉกรรจ์ห้าคนบุกเข้ามาในบ้านของพวกเขาเพื่อลักพาตัวออกัส คุณลิก้าประหลาดใจมากเมื่อแจ้งความให้ตำรวจมาจับผู้บุกรุก แต่กลับไม่มีการดำเนินคดีใดๆ ต่อจากนั้น

เธอเองนอกจากคืนที่เกิดเหตุแล้ว ตำรวจก็ไม่ได้เรียกตัวไปให้ปากคำเพิ่มเติมอีก พอคุณลิก้าตามข่าวอีกที่ถึงได้ทราบว่าคุณบุกรุกเหล่านั้นถูกปล่อยตัวหลังถูกจับกุมแทบจะในทันที ซึ่งไม่ว่าจะพยายามถามหาเหตุผลอย่างไร ทางตำรวจก็ตอบเพียงว่าไม่มีหลักฐานมากพอที่จะจับกุมคนเหล่านั้น

คุณลิก้าจึงไม่เข้าใจว่าทั้งหมดนี้เป็นเรื่องอะไรกันแน่ คนพวกนั้นต้องการตัวหลานสาวเธอไปทำไม หรือต้องการตัวไปเพื่ออะไร แล้วที่ตำรวจทำเมินเฉย เป็นเพราะชายฉกรรจ์พวกนั้นมีคนใหญ่คนโตคอยหนุนหลังอยู่ใช่หรือไม่

ด้วยความสงสัย คุณลิก้าเลยใช้ทักษะจากการอ่านนิยายสืบสวน

มาทั้งชีวิตปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดเข้าด้วยกัน ซึ่งพอเอาเข้าจริงมันก็ไม่ได้ช่วยอะไรสักเท่าไร จนกระทั่งความมืดมิดของปมปริศนาเริ่มมีแสงเรืองรองเมื่อเธอเจอสมุดไดอะรี่ของพี่สาว ขณะจัดห้องเก็บของเพื่อวางระบบรักษาความปลอดภัยภายในบ้านใหม่

สมุดบันทึกที่เปิดเผยเรื่องราวในอดีตของพี่สาวเธอ

คู่มือการปรับไล้ภาพที่ตัวเองยื่นอ่านสมุดบันทึกแล้วน้ำตาไหลในเงามืดของห้องเก็บของออกจากสมอง เธอยังคงกุมมือหลานสาวอยู่เช่นเดิม ขณะล้วงโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าสะพายมากดเบอร์โทร. เจ้าของตู้ยกโทรศัพท์แนบหูและรอคอย

เสียงรอสายดังสี่ครั้ง จากนั้นใครคนหนึ่งก็กดรับสาย

“เฮียซอนเทสต์รถอยู่ ตอนนี้จ๊อดรับสายแทนครับผม”

“สวัสดิ์ค่ะ” คู่มือตอบเสียงหวานด้วยความเป็นมิตร ผิดกับสีหน้าหงุดหงิดไม่ชอบใจ มันเป็นงานถนัดของพนักงานคอลเซนเตอร์อย่างเธออยู่แล้ว หน้าที่ครูสอนเทควินโดในช่วงเย็นถึงค่าเป็นเพียงอาชีพเสริม คู่มือทำงานประจำอยู่ในบริษัทเครือข่ายโทรศัพท์ที่ห้อยกะชีใหญ่แห่งหนึ่ง ที่ขึ้นต้นด้วยตัว T ทุกๆ วันเธอต้องรับมือกับผู้คนหลากหลายประเภท เรื่องพูดคุยให้คนแปลกหน้าไว้ใจจึงไม่ใช่งานหนักสำหรับเธอเลย

“เอ่อ...สวัสดิ์ครับ ไม่ทราบจะติดต่อเรื่องอะไรหรือครับ” เห็นได้ชัดว่าผู้รับสายพยายามแก้เสียงหล่อกว่าเดิมสามจุดสองเท่า

“คืออยากพูดสายกับคุณภุขงค์ เจ้าของตู้พีวี-มอเตอร์ นะคะ” คู่มือพูดต่อ พร้อมกับทำน้ำเสียงให้ชวนฟังมากที่สุด

“เฮียซอน เฮีย คุณภุขงค์กำลังนำรถของลูกค้าไปเทสต์เครื่องยนต์อยู่ครับ ตอนนี้นิ่งไม่สะดวกคุย แต่มีอะไรก็ฝากเรื่องไว้ที่ผมได้เลยนะครับ ผมเป็นลูกน้องคนสนิทที่คุณภุขงค์ไว้วางใจมากที่สุดครับผม”

คู่มือได้ยินใครบางคนส่งเสียง ‘อูย!’ แ่วเข้ามาพร้อมกับเสียงล้อรถบดถนนเอี้ยดอ้าดไม่ขาดระยะ

เธอตอบพลางหัวเราะแหยะๆ อย่างเกรงอกเกรงใจ

“อ้อ งั้นไม่เป็นไรค่ะ ตอนนี้นี้ฉันมารออยู่หน้าอยู่แล้ว คุณภุชงค์จะกลับประมาณกี่โมง พอจะบอกได้ไหมคะ”

“ก็...อีกสิบนาที่น่าจะเสร็จแล้วครับ ขับรถกลับดูก็คงประมาณสิบห้านาที ไม่นเกินนั้น” จี๊ดตอบ “ให้ฝากบอกมั๊ยครับว่าใครโทร. มา”

“ไม่ดีกว่าค่ะ ฉันอยากให้เขาเซอร์ไพรส์”

แล้วคุลิกาก็วางสาย

“ว่าไงบ้างจ๊ะ” ฉกาจถามอย่างอยากรู้

คุลิกายกคิ้วตอบขณะยัดโทรศัพท์กลับเข้ากระเป๋า “ไปหาที่นั่งพักผ่อนแถวนี้ก่อนดีกว่า อีกแป๊บค่อยกลับมาใหม่”

“แล้วถ้าเจอหน้ากันจ๊ะจะทำไงต่อไป” เด็กหนุ่มมีน้ำเสียงเป็นกังวลตามประสาคนไม่ชอบมีเรื่องกับใคร

“ก็ถามให้รู้ว่าเขาเป็นต้นเหตุที่ทำให้อกหักตกอยู่ในอันตรายใช่หรือเปล่า” คุลิกาตอบ ก้มหน้ามองหลานสาวซึ่งกำลังเหม่อมองป้ายทีวี-มอเตอร์ ด้วยสายตาเลื่อนลอยตามประสา ไม่มีใครเดาได้ว่าเด็กหญิงออกัส กำลังคิดอะไรอยู่

“แล้วถ้าเขาปฏิเสธล่ะ” ฉกาจขยับมากะชิบกระซิบข้างหูผู้เป็นที่เพราะกลัวหลานสาวได้ยิน “เป็นไปได้อยู่นะที่เขาจะไม่รับออกัสเป็นลูก”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น...” คุลิกากันมากะชิบตอบพร้อมแววตาเหยียมหืด “เจ้ก็จะอัดมันให้ววมไปเลยนะสิ!”

ภุชงค์ไม่รู้ว่าตัวเองควรจะโล่งอกดีหรือไม่ เมื่อขับรถมาสด้า FD3S สีแดงสุดโฉบเฉี่ยวตามหลังรถมอเตอร์ไซค์ของบรรดาลูกน้องกลับมาที่อู่ซ่อมรถของตนเองแล้วไม่พบว่า มี ‘ผู้หญิง’ คนไหนมาขี้นรออยู่ให้ประหลาดใจเล่นเหมือนที่จี๊ดบอกตอนอยู่ที่ลานทดสอบรถ

แวบแรกชายหนุ่มก็กลัวเหมือนกันว่าผู้หญิงที่โทร. มาคือดารา เขา

คงทำตัวไม่ถูกหากพบเธอठीORMกันแดดยืนพิงรถยุโรปคอยเขาที่หน้าคู้ แต่ระดับลูกสาวรองนายกเทศมนตรีเมืองพัทยาอย่างไรก็ต้องมีมาดมากกว่านั้นอยู่แล้ว ไม่น่าเป็นฝ่ายวิ่งเข้าหาผู้ชายก่อน

ดังนั้นพอได้ไต่รถรองดูดีๆ ภูซงค์ก็มั่นใจว่าผู้หญิงที่โทร. มาต้องไม่ใช่คาราแน่ๆ

ถ้าอย่างนั้นใครกันล่ะ

ส่วนใหญ่พวกที่ติดต่อบริการแข่งรถกับเขาก็มีแต่ผู้ชายทั้งนั้น

ชายหนุ่มเจ้าของคู้ซึ่งรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าหล่อเหลาเป็นที่กรี๊ดกรี๊ดของบรรดาหญิงสาวสั่งให้ตนเองเลิกคิดเรื่องทั้งหมดขณะนำรถเข้าไปจอดในคู้ เครื่องยนต์ 350 แรงม้าทำงานได้ดีไม่มีปัญหา การควบคุมพวงมาลัยก็ทำได้ราบรื่น การปรับแต่งเกียร์และสมดุลงช่วงล่างก็โอเค

ภูซงค์ดับเครื่องยนต์และเปิดประตูลงจากรถ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเจ้ารถแรงคันนี้จะต้องนำชัยชนะมาให้เจ้าของมันอย่างแน่นอน

ทันใดนั้น เสียงจ๊อดกับจ๊ิกที่ตะโกนขึ้นพร้อมกันก็จุดภูซงค์ออกจากห้วงคิด

“เฮียคร้าบ มีคนมาหาแม่ะ”

เขาสังหรณ์ตจิดๆ ว่าจะได้พบคนที่โทร. มาหา ภูซงค์หันมามองไปที่ต้นเสียงซ้าๆ เด็กคู้ทั้งสองคนยืนอยู่หน้าประตูคู้ที่เปิดโล่ง หญิงสาวร่างสูงเกินมาตรฐานหญิงไทยคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น ข้างกายมีเด็กผู้หญิงอายุราวหกถึงเจ็ดขวบคนหนึ่งยืนอยู่ด้วย

อะไรบางอย่างบนใบหน้าของเด็กหญิงสะดุดตาภูซงค์ เมื่อปีก่อนเขาพาคุณนายสุพรไปทำบุญฉลองวันเกิดที่สถานสงเคราะห์เด็กออทิสติกแห่งหนึ่งในจังหวัดชลบุรี จึงได้ฟังเจ้าหน้าที่อธิบายว่าเด็กออทิสติกจะมีการแสดงออกทางสีหน้าแตกต่างจากเด็กธรรมดา ทำให้เป็นจุดสังเกตได้ง่าย เช่น แหวงตาเหม่อลอย หรือปากที่เผยออำปิดไม่สนิท สีหน้าเรียบเฉย เพราะไม่เข้าใจว่าการแสดงความรู้สึกคืออะไร

เขารู้ได้ทันทีว่าเด็กผู้หญิงคนนี้เป็นเด็กออทิสติก
หรือจะเป็นคนจากสถานสงเคราะห์ี่มาขอความช่วยเหลือ
ภุชงค์รีบป้อนน้ำยืมและเดินเข้าไปหาแขกผู้มาเยือน ก่อนเอ่ยถาม
ด้วยเสียงสุภาพ

“ได้ยินว่ามาหาผมหรือครับ”

หญิงสาวตรงหน้ามีวงน้างามได้รูป จมูกโด่งเรียวยาวริมฝีปากบาง
สีชมพู ร่างสูงออรชรแบบที่หญิงสาวแทบทุกคนอยากมี การแต่งกายออก
แนวลู่ๆ สวมเสื้อเชิ้ตลายตารางหมากรุกทับเสื้อยืดด้านใน กางเกงยีนมี
รอยขาดที่เข่า และสวมรองเท้าผ้าใบคอนเวิร์ส

ชายหนุ่มรู้สึกคุ้นหน้าเธออย่างประหลาด

“คุณคือคุณภุชงค์ เจ้าของที่นี่สินะคะ” หญิงสาวคลี่ยิ้มหวาน

“ครับ ผมเอง” ชายหนุ่มผงกศีรษะรับ เขาเพิ่งสังเกตเห็นว่าข้างหลัง
เธอมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งยืนทำหน้าที่อื่นๆ อยู่ด้วย จึงมั่นใจว่าเธอเป็น
อาสาสมัครจากสถานสงเคราะห์ี่มาขอเรียไรเงินอย่างแน่นอน

หญิงสาวย่อกายลง พูดกับเด็กหญิงตัวน้อยพลางพยักพยิตมาทางเขา

“ออกัสฟังแม่นะ ผู้ชายที่ยืนตรงหน้าหนูตอนนี้คือคุณพ่อของหนูไงคะ”

“เฮ้ย!”

จึดกับจึดกู่ทานลั่น จนหมุกกับแฉ่นที่เดินออกมาจากออฟฟิศพร้อม
น้ำอัดลมคนละกระป๋องรีบวิ่งเข้ามาดูเหตุการณ์ด้วยความประหลาดใจ

“มีอะไรกันวะ” แฉ่นถาม

จึดหันไปตอบเหมือนคนติดอ่าง “เฮียชอน...มี...มี...ละ...ละ...

ลูก...”

หญิงสาวยังคงยิ้ม เมื่อใช้มือดันหลังเด็กหญิงที่เธอเรียกว่าลูกให้
เดินมาข้างหน้า

“ไปหาพ่อสิคะออกัส”

เด็กหญิงผู้มีสีหน้าเรียบเฉยต่อทุกสิ่งแห่งหน้ามองภุชงค์คล้ายกับ

ซึ่งใจ และในที่สุดก็เคลื่อนเท้าช้าๆ เข้ามาโอบเอวของภุชงค์แนบแน่น

“คะ...คะ...คุณ...พ่อ”

ออกัสพูด ผิงใบหน้าลงกับชายเสื้อยืดสีดำซึ่งสกรีนคำว่า ‘This is the end’ (นี่คือจุดจบ) ของภุชงค์

2

พี่สาวในความทรงจำ

“เดี๋ยวนะ ผมว่าคุณต้องเข้าใจอะไรผิดแล้วแน่ๆ”

กว่าภุชงค์จะตั้งสติสลัดความงงงันออกไปได้ เลื้อยของเขาก็เปียกชุ่มไปด้วยน้ำตาของเด็กน้อยแล้ว เขาพยายามแกะมือเธอออก แต่หนูน้อยกลับกอดเขาแน่นขึ้น และร้องไห้สะอึกสะอื้นหนักกว่าเก่า

“เข้าใจผิดอะไรหะคะ” ผู้มาเยือนหน้าสวยทำตาโต สองมือของเธอยกขึ้นกอดอก

“ผม...เอ่อ...ผมไม่เคยรู้จักคุณมาก่อนเลยนะ เด็กคนนี้จะเป็ลูกผมได้ยังไง” ภุชงค์กล่าว

หญิงสาวเซ็ดหน้าขึ้นและหัวเราะเหยียดๆ “อ้อ นี่คุณจะบอกว่าตัวเองไม่ใช่พ่อของออกัสตินะ”

“ก็...” เจ้าของอู๋เม้มริมฝีปากเป็นสัญญาณว่ากำลังควบคุมอารมณ์เต็มที่ เขาจ้องตาคู่กรณีก่อนพยักหน้าในที่สุด “...ครับ ผมไม่มีทางใช่พ่อของลูกคุณ คุณจำผิดคนแล้วละ”

“ฉันทึกแล้วว่าผู้ชายเลยๆ ไร้ความรับผิดชอบอย่างคุณคงไม่ยอมรับง่าย ๆ อยู่แล้ว” คุณลิกาโพล่งออกมาด้วยความฉุนเฉียว

“ใจเย็นๆ ก่อนนะ” ฉากจรีบเคื้อมมือไปจับไหล่พี่สาว เมื่อเห็นเธอขยับเข้าไปยืนข้างตามองเจ้าของอู๋หน้าหล่ออย่างเอาเรื่อง ส่วนเด็กอู๋

ทั้งสี่คนได้แต่มองลูกพี่ตัวเองสลัดกับหญิงสาวผู้มาเยือนอย่างทำอะไรไม่ถูก บรรยากาศโดยรอบจึงอึดอัดเป็นอย่างยิ่ง

คุลิก้าปิดมือน้องชายออก ก่อนจะล้วงมือลงไปนกระเป๋าสะพาย และหยิบรูปใบหนึ่งขึ้นมาชูใส่หน้าชายหนุ่ม

“ถ้าจำอะไรไม่ได้ แล้วผู้หญิงคนนี้จะ พอดีทำให้คุณนี่ทำอะไรออก ขึ้นมาบ้างมั๊ย”

ไม่กี่วินาทีต่อมา เธอเห็นหนุ่มเจ้าของอุ้งแขนมองรูปภาพ แล้วดวงตาของเขาก็เบิกกว้าง ก่อนสีหน้างังนจะเปลี่ยนเป็นประหลาดใจ

“พี่แป้ม!” ภูซงค์โพล่งออกมา

“ใช่ นี่คือพี่แป้ม พี่สาวของตัวเอง” คุลิก้าดึงรูปกลับมาเก็บในกระเป๋าสะพาย แต่สองตายังจับจ้องชายหนุ่มราวกับอยากจะทำกินเลือดกินเนื้อ “คุณทั้งพี่แป้มตอนเธอกำลังท้อง!”

นัยน์ตาของภูซงค์ส่องประกายบางอย่างวูบหนึ่ง เขาก็มหันมามองเด็กหญิงที่ยังกอดเธอเขาไม่ปล่อย ขณะถามพิมพ์ออกมา “เด็กคนนี่คือลูกของพี่แป้มหรือ”

“อ่าฮะ” คุลิก้าพยักหน้า “ที่ท้องกับคุณ”

หนุ่มหล่อเจ้าของอุ้งแขนยิ้มน้อยๆ “ไม่จริงน่า มันจะบังเอิญเกินไปแล้ว”

หญิงสาวขมวดคิ้ว “บังเอิญอะไรของคุณ”

ภูซงค์ไม่ตอบคำถาม เขาชี้ก็ยิ้ม ถ้ามผู้มาเยือนด้วยความกระตือรือร้น “แล้วตอนนี้พี่แป้มอยู่ไหน เธอมากับคุณด้วยหรือเปล่า”

คุลิก้าหรือตา เต่าไม่ถูกว่าชายหนุ่มตรงหน้าจะมาไม่ไหน เมื่อก็ยังไม่ยอมรับว่าออกัสเป็นลูก ทำไมตอนนี้ถึงทำท่าอยากเจอพี่สาวเธอแบบนี้

หญิงสาวตัดสินใจบอกความจริง “พี่แป้มคงมาหาคุณไม่ได้ เธอเสียชีวิตไปแล้วตั้งแต่หกปีก่อน”

คำตอบของคุลิก้าตามมาด้วยความเงิบ รอยยิ้มบนริมฝีปากภูซงค์

แข็งค้าง และจางหายอย่างช้าๆ ดวงตาคมที่หากจ้องสาวคนไหนเจ้าหล่อน
เป็นต้องหลงเสน่ห์กลับเบิกค้างเลือนลอย รวากับไม่อยากเชื่อสิ่งที่เพิ่ง
ได้ยิน

“คุณว่าจะไรนะ!” ชายหนุ่มถึงกับพูดตะกุกตะกัก

เมื่อพูดถึงพี่สาว คุณลิกาก็ซึกขอบตาร้อนผ่าวขึ้นมาเหมือนกัน แต่
เธอก็ฝืนแสดงสีหน้าเข้มแข็งเอาไว้

“พี่ฉันถูกรถชนตอนออกัสอายุได้หนึ่งขวบ เธอไม่ได้อยู่กับพวกเรา
อีกต่อไปแล้ว”

คุณลิกาพินิจปฏิริยาของชายหนุ่ม สีหน้าของเขาสลดดูบ ใบหน้า
ซีดเซียว และเหมือนกับจะซึกจนทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

“คะ...คุณพ่อ”

เมื่อเสียงเด็กหญิงดังขึ้น ภูซงค์ถึงได้สลัดความตกตะลึงออกไปได้
เขาหันหน้าไปทางอื่น สูดหายใจลึกเรียกสติก่อนวางมือลูบศีรษะเด็กหญิง
และหันกลับมาพูดกับคุณลิกา

“ผมไม่รู้จะทำไม คุณถึงคิดว่าผมเป็นพ่อเด็ก แต่เข้าไปนั่งคุยกัน
ข้างในก่อนดีกว่า” ชายหนุ่มหันไปสั่งลูกน้อง

“จ๊อด จ๊ิก ไปหาน้ำหาขนมมาให้หน่อยด้วย”

สิบนาที่ต่อมา คุณลิกาก็เล่าถึงข้อความในสมุดบันทึกให้เขาฟัง
โดยไม่ได้อธิบายถึงเหตุผลแท้จริงที่ต้องการหา ‘พ่อของออกัส’ ให้เขารู้

“ฟังจากที่คุณเล่ามา ผมว่าเจ้าของคูคนเก่าคงเป็นพ่อเด็กตัวจริง”
ชายหนุ่มว่า

คุณลิกาทำหน้าที่ไม่ค่อยเชื่อ “คุณยังยืนยันว่าออกัสไม่ใช่ลูกคุณ”

ขณะนี้เธอกำลังนั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานที่เคลื่อนไปด้วยวิทยุสื่อสาร
รถยนต์ และแฟ้มเอกสารทางการเงินที่วางอย่างไม่เป็นระเบียบในออฟฟิศ
ด้านในอยู่ ส่วนเขานั่งเท้าแขนอยู่บนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ฉากกับออกัสรออยู่

ด้านนอก โดยมีบรรดาเด็กผู้ชายถามความเป็นมาด้วยความสนใจ

“จะใช้ได้ไงเล่า ผมกับพี่แแบ้มไม่ได้เป็นอะไรกัน” หนุ่มหล่อหน้าแดง ขึ้นมาเล็กน้อย “ก็อย่างที่บอกไป ผมรู้จักพี่แแบ้มเพราะเธอทำงานในร้านอาหารที่พ่อของเพื่อนผมเป็นเจ้าของ แต่มันนานแล้วละ ตอนนั้นผมเพิ่งอายุสิบสี่สิบห้าเองมั้ง พี่แแบ้มเป็นรุ่นพี่ผมตั้งหลายปี”

คุลิกาจ้องตาคนพูดอย่างพยายามจับพินิจ แต่เธอก็ไม่คิดว่าเขาโกหก สิ่งเดียวที่เธอพบคือความเกือเขินในบางสิ่งบางอย่างที่อธิบายไม่ได้เท่านั้น หนุ่มหล่อที่เหมาะสมจะเป็นพระเอกหนังมากกว่าช่างซ่อมรถคนนี้บอกเธอว่าเธอเพิ่งมาเป็นเจ้าของอยู่ได้แค่ห้าปีเท่านั้น ผู้ชายคนที่พี่สาวเธอกล่าวถึงในสมุดบันทึกจึงต้องเป็นเจ้าของคนเก่าอย่างไม่ต้องสงสัย แต่มันยุ่งยากก็จริงที่คนติดต่อเช่าอยู่พี่วี - มอเตอร์ต่อจากเจ้าของคนเก่า เป็นเพื่อนของเพื่อนของเพื่อนพ่อ ไม่ใช่ตัวอิตาบุซงค์คนนี่เองนี่สิ

“โอเค ฉันยอมเชื่อก็ได้ว่าคุณไม่ใช่พ่อของออกัส” คุลิกากล่าวออกมาในที่ที่สุด “ถ้าจันคุณช่วยไปถามข้อมูลจากเพื่อนของเพื่อนของเพื่อนพ่อคุณหน่อยได้หรือเปล่า”

ชายหนุ่มรีบพยักหน้า “ได้สิ ผมจะถามให้”

“ขอบคุณ”

“ถ้าจันขอผมถามอะไรบ้างได้มั๊ย” ชายหนุ่มมีสีหน้าลึกลับ

“คุณจะถามอะไร”

เขากลืนน้ำลายอย่างผิดคอ “พี่แแบ้มเสียชีวิตยังไงเธอ”

“ก็บอกแล้วไงว่ารถชน” คุลิกาตอบเสียงหัวน เธอไม่ชอบพูดเรื่องพี่สาวให้ใครฟังสักเท่าไร เพราะมันมักทำให้เธอพลอยเศร้าซึมไปด้วย ยิ่งเธอเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ต้องคอยดูแลกากกับออกัสด้วยแล้ว หญิงสาวทราบดีว่าจะแสดงความเปราะบางของตนให้คนอื่นเห็นไม่ได้เด็ดขาด

“ผมรู้ว่ารถชน แต่รถชนได้ยังไง ประสบอุบัติเหตุแบบไหน ตำรวจจับคนชนได้หรือเปล่า” ภูซงค์พูดพลางมองหน้าเธอ “ผมอยากรู้ข้อมูล

ทุกอย่างของพี่แป้มเท่าที่คุณจะเล่าได้”

“คุณจะอยากรู้ไปทำไม” คุณลิกาซึ่งตามองเขา “ในเมื่อไม่ได้เป็นอะไรกัน”

“คือ...” ชายหนุ่มอ้าปาก พยายามหาเหตุผล “แค่ตามตามประสาคนเคยรู้จักกัน ผมอยากรู้ว่าหลังจากที่ไม่ได้เจอกันแล้ว พี่แป้มเป็นยังไงบ้าง”

“นี่สรุปว่าคุณสนิทหรือไม่สนิทกับพี่สาวฉันกันแน่” ดวงตาของหญิงสาวปรากฏความเคลือบแคลงอีกครั้ง

ภุชงค์ยกมือเกาหัว “จะบอกยังไงดีละ มันอธิบายยากนะ ผมว่าตัวเองสนิทกับพี่แป้ม แต่พี่แป้มคงไม่ค่อยอยากสนิทกับผมเท่าไร”

“พูดอะไร งงชะมัด” คุณลิกาพึมพำ และเบิกตาโตเหมือนกับเพิ่งนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

“ชื่อของคุณนะ ถ้าแข็งมาจากคนอื่นจริง แล้วทำไมถึงไม่เปลี่ยนชื่อ ฉันยังไม่เคยเห็นเจ้าของกิจการคนไหนใช้ชื่อร้านต่อจากเจ้าของคนเก่าเลย”

“ถ้าไม่เคยเห็น งั้นก็เห็นชะสิ” หนุ่มเจ้าของอู่เริ่มมีสีหน้ารำคาญ ข้อสงสัยจุกจิกไม่รู้จบของเธอ “ผมไม่คิดว่าจำเป็นต้องเปลี่ยน ในเมื่อตัวอู่ของชื่อกับนามสกุลผมพอเขียนเป็นภาษาอังกฤษมันก็ออกมาเป็นพี่วีเหมือนกัน และผมว่าถ้ามีวแต่เอาเวลามาสนใจชื่อร้าน ลู้เอาเวลาไปพึดเครื่องให้วินมอเตอร์ไซด์แถวบ้านยังได้ประโยชน์มากกว่าอีก ถ้าพี่มีอู่ดี ต่อให้ไม่มีชื่อร้าน ยังไงชะ ลูกค้ำก็มาหาเองแหละ”

“นี่จะหาว่าฉันยุ่งเรื่องของคุณงั้นสิ”

“ไม่ใช่สักหน่อย” ภุชงค์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “คุณยังไม่ได้ตอบผมเลยนะว่าพี่แป้มโดนรถชนได้ยังไง”

“มันเป็นอุบัติเหตุที่ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น คนที่ชนก็ยอมรับผิดชอบและรับผิดชอบทุกอย่างเป็นอย่างดี” เมื่อพูดรวบรัดจบ หญิงสาวร่างเพรียว

ก็ลุกขึ้นยืน “ฉันกลับแล้วนะ นี่นามบัตรฉัน ได้ความคืบหน้ายังไงก็ติดต่อมาด้วย”

หญิงสาวกระแทกนามบัตรที่หยิบจากกระเป๋าสะพายลงบนโต๊ะหน้าชายหนุ่ม นึกหมั่นไส้ท่าทางขี้เก๊กของเขาขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล

ภุชงค์หยิบนามบัตรขึ้นมาพินิจ แล้วก็ร้องออกมาด้วยความประหลาดใจ “คุณเป็นครูสอนเทควันโดหรอเนี่ย”

“ทำไมล่ะ มีแต่ผู้ชายเท่านั้นที่ทำได้” คุณลิขิตถามกลับอย่างหงุดหงิด

“คุณนี่ท่าทางจะเป็นพวกเหยียดเพศนะ” ชายหนุ่มวางนามบัตรลงที่เดิม และลุกขึ้นยืนมองหน้าเธอบ้าง

“ฉันเนี่ยนะพวกเหยียดเพศ” สาวสวยเจ้าของส่วนสูง 174 เซนติเมตรแต่ยังสูงเลยไหล่ของเขาเพียงนิดเดียวแค้นหัวเราะในลำคอ “คุณสับสนอะไรหรือเปล่า”

“ผมไม่ได้สับสน แต่คุณนะเป็นพวกเหยียดเพศจริงๆ ขอบคิดว่าเพศชายดูถูกเพศหญิง” ใบหน้าคมคายไร้คราบน้ำมันเครื่องยักคิ้วข้างหนึ่ง “หรือจะปฏิเสธ”

“ไม่ปฏิเสธ” คุณลิขิตน้ำร้อนฟ่าวด้วยความโกรธ “เพราะมันคือความจริง พวกผู้ชายมันก็เหมือนกันหมดแหละ”

“ทั้งๆ ที่เมื่อกี้ผมยังไม่ได้คิดอะไรเลยเนี่ยนะ”

“ฉันรู้ว่าคุณคิด”

ภุชงค์ยิ้ม “อ่านใจคนได้ด้วยหรอคุณนะ”

หญิงสาวกัดฟันกรอด “ฉันรู้ก็แล้วกัน”

ขาดคำร่างเพรียวก็สะบัดหน้า ก้าวฉับๆ ตรงไปที่ประตูออฟฟิศ แต่ชายหนุ่มรีบเรียกเอาไว้

“เดี๋ยวก่อนสิคุณ จะรีบไปไหน”

คุณลิขิตหยุดชะงัก รีบก้มดูนึกว่าตัวเองเสียฟอร์มลิ้มของอะไร แต่ก็

เปล่า เธอจึงขมวดคิ้วและหันขวับกลับไปตีหน้าขมึ้ม พร้อมกับส่งสายตาดู
ที่แปลออกมาเป็นคำพูดได้ว่า “จะเรียกฉันทำไม”

ภุชงค์พูด “คุณกับน้องมากันยังไง”

“มายังไงมันก็เรื่องของฉัน” ว่าแล้วก็ทำท่าจะหันหลังกลับ

“ผมคิดว่าคุณพาน้องๆ อัดมาในรถตู้จากกรุงเทพฯ มาที่ชลบุรี แล้ว
ก็ต้องทนอัดกันเป็นปลากระป๋องกลับไปอีก”

หญิงสาวทำเสียงรำคาญในคอแล้วหันมาซึ่งตามองเขาด้วยความ
เดียดดาล “ใช่สิ ฉันมันไม่ได้รวยเหมือนเจ้าของตู้แต่งรถไฮโซอย่างคุณนี่
แต่การที่ฉันกับน้องต้องนั่งอัดกันเป็นปลากระป๋องในรถตู้ มันไปหนัก
อวัยวะส่วนไหนของคุณมิทราบ”

“ก็ไม่หนักอะไรนะ” ชายหนุ่มคลี่ยิ้ม เอ็มมือคว่ำกัญแจรถหนึ่ง
ในหลายวงที่แขวนอยู่หลังโตะทำงาน “แค่อยากจะบอกว่า ไม่ต้องนั่ง
รถตู้ เดี่ยวผมขับไปส่งพวกคุณที่บ้านเอง”

สิบสี่ปีก่อน...

เด็กชายสองคนกำลังขี่จักรยานคู่กันไปบนถนนดินลูกรังที่ทอดนำ
ไปยังค่ายมวย ‘ภ. เจริญใจ เกียรติบ้านดอน’ ซึ่งอยู่ห่างออกไปราวห้า
กิโลเมตร

เด็กชายทั้งสองสวมชุดนักเรียน ตัดผมสั้นเกรียนติดหนังศีรษะ
กระเป๋านักเรียนสีดำที่ห้อยอยู่กับแฮนด์จักรยานแกว่งตามแรงกระเทือน
ของผิวถนน สายลมยามเย็นโชยพัดผ่านผิวกาย ดวงอาทิตย์บนฟ้าเริ่ม
คล้อยต่ำลง แต่ความเร็วของจักรยานที่เด็กชายทั้งสองขี่ยังไม่ลดลง

นี่เป็นอีกหนึ่งวันที่ภุชงค์และพีภัทรในวัยสิบสี่ปีต้องไปฝึกซ้อมมวย
ค่าย ‘ภ. เจริญใจ เกียรติบ้านดอน’ นั้นไม่ใช่ของใครอื่น ภารดร
พ่อของภุชงค์คือเจ้าของค่าย มันไม่ใช่ค่ายมวยใหญ่โตอะไร เป็นเพียง
ค่ายมวยเล็กๆ ที่มีนักมวยในสังกัดไม่เกินสิบสองคน ธุรกิจหลักของค่าย

คือการฝึกสอนมวยไทย มวยไชยา ให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ มากกว่า จะหวังรายได้จากการส่งนักมวยไปขึ้นชกตามเวทีต่างๆ

ภูงศกับพี่ภัทรบ้านอยู่ติดกันในหมู่บ้านจัดสรรย่านคนมีอันจะกิน ของชลบุรี พวกเขาเติบโตมาด้วยกัน เป็นเพื่อนกันตั้งแต่อายุห้าขวบ มีนิสัย เหมือนกันคือชอบเรื่องโลดโผนโจนทะยาน ด้วยความที่บ้านเปิดค่ายมวย ภูงศจึงฝึกมวยตั้งแต่เด็ก พอเพื่อนสนิทอยากเรียนมวยด้วย เขาจึงใช้อำนาจของการเป็นลูกชายเจ้าของค่าย ยัดพี่ภัทรเข้ามาฝึกซ้อมด้วย โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ

เกิดเป็นลูกโทนมันก็คืออย่างนี้

ถนนลูกรังที่เด็กชายทั้งสองใช้เดินทางเริ่มราบเรียบมากขึ้น ตามปกติแล้วมันเป็นถนนสายเล็กที่ไม่ค่อยมีรถใหญ่สัญจรไปมาเท่าไร ดังนั้นเรื่องจะเกิดอุบัติเหตุจึงหายห่วง น้อยครั้งมากที่เมื่อสองเพื่อนซี้ที่จักรยาน มาบนถนนสายนี้แล้วจะเจอรถยนต์สักคัน

แต่วันนี้พวกเขาเจอรถยนต์คันหนึ่ง

มันจอดเสียอยู่ข้างทาง

“อ้าว นั่นพี่แม่เนี่ยหว่า” จู่ๆ พี่ภัทรก็โผล่ขึ้น เมื่อซี้จักรยานเข้าไป ใกล้รถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นสีน้ำเงิน และเห็นหญิงสาวหน้าสวยยืนกุมขมับ อยู่หลังฝากระบะไปรงรถที่เปิดอ้า มีควันสีเขาคลุ้งโขมงจากเครื่องยนต์

“ใครเหรวอะ” ภูงศถาม ชะลอความเร็วจักรยานลงตามเพื่อน

“เด็กเสิร์ฟในร้านพ่อกูเอง” พี่ภัทรกระซิบตอบ ก่อนหันไปตะโกนเรียกหญิงสาวรุ่นพี่ที่อายุสิบเก้าปี

“พี่แม่ม รดเป็นอะไรเหรวอะ”

เมื่อได้ยินเสียงเรียก หญิงสาวก็หันมามอง เธอยิ้มกว้างเมื่อพวกเขา ซี้จักรยานเข้าไปจอดเทียบข้างรถเธอ

“พัดเองเหรว มาทำอะไรแถวนี้จ๊ะ” พี่แม่มมองพี่ภัทรและหันมาส่งยิ้มให้ภูงศ ซึ่งหน้าร้านผะผ่าวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“ผมกำลังจะไปฝึกมวยกับไอ้ซอนนะครับ” พี่ภทตอบพลางเอื้อมมือมาตบไหล่ภุรงค์ ซึ่งมีชื่อเล่นว่า ‘กระซอน’ แต่ทุกคนมักเรียกสั้นๆ ว่า ‘ซอน’ ตามความต้องการของเจ้าตัว แต่ขณะนี้ภุรงค์กลับตกตะลึงในความงามของหญิงสาวรุ่นพี่ จนเผลอจ้องไปหน้าเธออย่างยากที่จะถอนสายตา

“เหออ แล้วค่ายมวยอยู่อีกไกลมั๊ย รถพี่เสีย มือถือก็แบตหมด” พี่แม่ยกโทรศัพท์มือถือโนเกียรุ่น 3310 อันเป็นที่นิยม และมีราคาแพงมากให้พวกเขาดู หน้าจอขาวดำของมันดับสนิท “ขอติดรถไปด้วยได้หรือเปล่า พี่ว่าจะไปขอให้โทรศัพท์ที่ค่ายมวยโทร. ตามช่างซ่อมรถนะจ๊ะ”

“ได้เลยพี่แม่ ขึ้นมาสิครับ” พี่ภทพูด ทันใดนั้นก็ก้มมองล้อจักรยานของตัวเอง ก่อนจะเงยหน้า บอกหน้ายิ้ม “พี่ซอนทำไอ้ซอนดีกว่าอะ จักรยานผมยางอ่อนแล้ว เมื่อเช้าว่าจะแวะเติมลมตอนไปโรงเรียนแต่ดันลิ่มซะได้”

“อ้อ จักรยานพี่ซอนทำไปด้วยคนคงไม่เป็นอะไรนะ” หญิงสาวผู้มีจมูกโด่งเรียวกับริมฝีปากสีชมพูขยับมายืนข้างภุรงค์ที่เพิ่งเรียกสติคืนมาได้ “รับรองพี่ตัวไม่หนักน่า”

“ได้ครับ!” ภุรงค์รับคำอย่างแข็งขัน ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงรู้สึกร้อนวูบวาบไปหมด เมื่อสาวรุ่นพี่นั่งหันข้างซอนทำจักรยาน และยิ่งเมื่อเธอจับไหล่เขาเอาไว้ก้นหล่น ภุรงค์ก็แทบจะลอยขึ้นฟ้า นี่ยังไม่รวมกลิ่นน้ำหอมจากเสื้อเธอที่ฟุ้งมาแตะจมูกเขาอีก ภุรงค์รู้สึกวุ่นวายใจกับโลกทั้งใบของเขา มันได้เปลี่ยนสีไปแล้ว

หลังจากวันนั้นไม่นาน ภุรงค์เข้าไปเสียบๆ เคียงๆ ตามพี่ภทว่า พี่แม่มีแฟนหรือยัง

“ไม่รู้วะ กูไม่ได้สนใจ มึงจะถามทำไมวะ” เพื่อนซี้เว็นวรรค ก่อนหันหน้ามาหัวเราะก๊าก “เฮ้ย อย่าบอกนะว่ามึงชอบพี่เขา ฮ่าๆๆ”

“อย่าหัวเราะสิวะ” ภุรงค์ผลักไหล่เพื่อน “แต่พี่เขาทำให้กูรู้แล้วนะ เว้ยว่าโตขึ้นกูจะเป็นอะไรดี”

“เป็นอะไรล่ะ”

“กูจะเป็นช่างซ่อมรถ” ภูซงค์ตอบ “เวลาที่เขารถเสีย กูจะเป็นพระเอกขี่ม้าขาวมาช่วยเขาไง เท่ดิบหายเลยนะมึง”

“โถ ผันทั้งที่อยากเป็นช่างซ่อมรถ ไปซ่อมมวยเถอะ เลิกฝันกลางวันได้แล้วไอ้พ่อเจ้า”

เพื่อนรักตบหลังเขา แล้วทั้งคู่ก็พากันเดินเข้าโรงยิมของค่ายมวย ซึ่งมีอันปิดกิจการไปในภายหลังด้วยสถานะเศรษฐกิจตกต่ำ

3

คู่กันแล้วไม่แคล้วกัน

ดิ่ง...

เสียงข้อความสนทนาออนไลน์ดังเตือนจากกระเป๋าสะพายของ คุณลึกา ขณะกำลังลุกขึ้นเก็บข้าวของจากโต๊ะทำงานซึ่งเป็นคอกกั้น ระหว่างพนักงานแต่ละคนในแผนกคอลเซนเตอร์ในบริษัทโทรศัพท์ยักษ์ใหญ่ เพื่อลงไปรับประทานอาหารกลางวันที่คาเฟ่ชั้นสาม

เสียงสัญญาณเรียกเข้าของโทรศัพท์ที่เชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ ตั้งโต๊ะประจำตัวพนักงานดังอยู่เป็นระยะ แต่ก็เว้นช่วงกว่าเมื่อเข้าที่เกิดเหตุเครือข่ายล่มนานสิบนาที คุณลึกาขอบคุณสวรรค์ที่วันนี้ไม่ใช่เวรของเธอที่ต้องคอยอยู่รับโทรศัพท์ช่วงพักเที่ยงเป็นผลัดแรก เพราะเธอรู้สึกเหมือนโรคกระเพาะเพื่อนเก่ากำลังจะกลับมาเล่นงานอีกครั้ง

“เค้กจำ อัลบั้มที่เค้าให้ตัวไปดูวันก่อน มีคนไหนถูกใจอยากให้ดีลให้บ้างปะ” ชมพูนุช เพื่อนสาวคนสนิทซึ่งโต๊ะทำงานของพวกเธอหันหลังชนกันพอดีเอ่ยถาม พลางลุกขึ้นเดินตามคุณลึกาออกมาด้วย

หญิงสาวย่นจมูก “ไม่เอาหนูส แกก็รู้ว่าฉันไม่ชอบพวกนักกฎหมาย พวกนั้นหัวหมอกจะตาย ใครจะไปอยู่ด้วยไหว”

เพื่อนสาวร่างต้วน้อยผู้มึนๆมีอาชีพเสริมเป็นตัวแทนบริษัทจัดหาคู่หยีบ สมุดเล่มหนึ่งออกมาจากด้านหลังเหมือนนักมายากลเสกของมาจาก

อากาศ

“แต่เนิ่นเนิ่น...แต่วันนี้เค้ามีแคตคอรี่ใหม่มาให้ตัวดู แต่ละคนเป็นเจ้าของกิจการ อายุยี่สิบเจ็ดถึงสามสิบห้าปี สถานะโสด และที่สำคัญไม่เคยผ่านการแต่งงานมาก่อนเลยจ้า”

คุลิกาทัวร์เราะแค้นๆ ขณะล้วงโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู คิ้วเรียวยาวมุดมุ่นเมื่อเห็นชื่อคนส่งข้อความ เป็นชายหนุ่มผู้ขับรถมาส่งพวกเธอที่บ้านเมื่อสองสามวันก่อน

ว่างแล้วช่วยโทร. มาด้วย ผมมีเรื่องสำคัญจะบอก

ถัดจากข้อความนั้นเป็นรูปตัวการ์ตูนที่แสดงท่าทางเคร่งขรึมเอาจริงเอาจัง

หญิงสาวร่างเพรียวซึ่งวันนี้อยู่ในชุดเครื่องแบบพนักงาน ประกอบด้วยเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว ผูกผ้าพันคอสีส้มและสวมกระโปรงสั้นเหนือเข่าสีเดียวกันครุ่นคิดทันทีว่านายซีเก็กเจ้าของอู่แต่งรถอาจมีเบาะแสเรื่องพ่อของออกัสมาบอกเธอ คุลิกาจึงบอกให้เพื่อนสนิทล่วงหน้าไปที่คาเฟ่ก่อน ส่วนตนเองแวบมาเข้าห้องน้ำ และกดโทรศัพท์ไปยังคนที่เธอไม่ชอบหน้า

“ฮัลโหล คุณมีอะไรจะบอกฉันหรือ” เธอพูดทันทีที่อีกฝ่ายยกโทรศัพท์สาย

ดูเหมือนเขาจะไม่แปลกใจกับเสียงมะนาวไม่มีน้ำของเธอ “ผมถามข้อมูลจากพ่อผมให้แล้วนะ เรื่องเพื่อนของเพื่อนของเพื่อนพ่อที่ติดต่อเชิงอู่ให้ผมนะ”

“อืม แล้วรู้หรือยังว่าตอนนี้เจ้าของคุณคนเก่าอยู่ที่ไหน” คุลิการอคำตอบอย่างตื่นเต็น

“ไม่รู้ เพราะเพื่อนของเพื่อนของเพื่อนพ่อผมคนนั้นเขาตกบันไดตายตั้งแต่ปีก่อนโน้นแล้วนะ” คุซงค์ตอบด้วยเสียงหนักใจ

คุลิกาถอนหายใจอย่างผิดหวัง “พอมีทางอื่นที่จะหาข้อมูลต่อได้

ใหม่ล่ะ”

“มันก็พอมีแหละ แต่ว่า...”

เมื่อปลายสายเงียบไป คุณลิลาจึงถามอย่างเสียไม่ได้ “แต่ทำอะไร”

“แต่ว่าก่อนที่เราจะหาข้อมูลต่อ ผมมีเรื่องรบกวนขอความช่วยเหลือจากคุณนิดนึง” เสียงของชายหนุ่มเบาลงคล้ายกลัวมีคนได้ยิน

“จะให้ฉันช่วยอะไร”

“คือว่า...ผม...อยากให้คุณช่วย...” คุณลิลาได้ยินเสียงปลายสายสูดหายใจลึก และพูดออกมารวดเร็วจบ

“วันพรุ่งนี้แม่ผมจะให้ผมไปนัดคุยตัวกับผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ผมไม่ได้ชอบเธอ คุณช่วยแก้มมาเป็นผู้หญิงที่โดนผมทิ้งหน่อยได้มั๊ย”

“อะไรนะ!” คุณลิลาโพล่งลั่นห้องน้ำหญิง รู้สึกมีแรงมากพอๆ กับจุก ก็ไม่สนใจว่าเพื่อนพนักงานที่ใช้ห้องน้ำอยู่ติดกันจะตกใจจนภารกิจส่วนตัวชะงักค้างหรือไม่

“นี่คุณเล่นบ้าอะไรของคุณอยู่เนี่ย ไร้สาระสิ้นดี ถ้าไม่มีธุระอะไรฉันจะวางแล้วนะ”

“เดี๋ยวจี พังผมอธิบายก่อน” ชายหนุ่มพูดละล้าละลัก “ผมรู้แหละว่าคุณไม่ชอบหน้าผม”

“ก็เหงสิ รู้ตัวแล้วยังจะมาขออะไรบ้าๆ แบบนี้อีก” หญิงสาวจะกดวางสาย แต่หูได้ยินสิ่งที่เขากล่าวกลับมาเสียก่อน

“ผมกล้าขอ เพราะผมก็ไม่ชอบหน้าคุณเหมือนกันนั่นแหละ”

คุณลิลาอ้าปากค้าง จ้องผนังห้องน้ำอย่างไม่ยอมเชื่อ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่มีคนบอกว่าไม่ชอบหน้าเธอตรงๆ ขนาดนี้ มือของหญิงสาวข้างที่ไม่ได้ถือโทรศัพท์กำหมัดแน่น คุณลิลา กำลังนึกภาพตัวเองสวมชุดเทควันโดสลบเท้าสร้างพายุลูกเตะชัดใส่คนพูดจนเขาลงไปนอนนับดาวบนพื้น

“พูดง่าย ๆ ก็คือ คุณไม่ได้ชอบผม ผมก็ไม่ได้อชอบคุณ เราไม่ได้ชอบ

หน้ากัน นี่แหละเหมาะสมที่สุดแล้ว ผมขอเวลาวันเดียวเท่านั้น คุณไม่ต้องทำอะไรเลย แคร่ระหว่างที่ผมกับผู้หญิงคนนั้นนั่งกินข้าวด้วยกัน คุณก็เดินเข้ามากลางวง แล้วก็ปรี๊ดแตกที่...”

“ไม่มีทาง” หญิงสาวพูดเสียงกระด้าง “ถ้ามีเวลาวางมานั่งเพื่อเจอแบบนี้ เอาเวลาไปล้างมุ้งลวดเถอะนะ”

คุลิกากำลังจะวางสายเป็นครั้งที่สอง และก็เป็นที่ครั้งที่วางไม่ได้ เพราะได้ยินเขาสวนกลับมาอีกว่า

“ถ้าคุณไม่ช่วยผม ผมก็จะไม่ช่วยคุณตามหาเจ้าของตู้คนเก่า ข้อตกลงนี้โอเคมั๊ยล่ะ”

“หน้อย คิดว่าฉันง้อหรือไง ฉันสู้เองก็ได้ยะ ไม่ต้องรบกวนคุณ” คุลิกาแค้นหัวเราะด้วยความโมโห แต่เขาก็เรียกสติเธอ

“คุณแน่ใจหรือ ในเมื่อคนเดียวที่จะให้ข้อมูลเราได้เป็นถึงเจ้าแม่หวยไต้ดินที่ไม่ยอมให้ใครเข้าพบบางๆ นอกจากคนรู้จัก โชคดีที่พ่อผมคือหนึ่งในคนรู้จักเหล่านั้น อีกไม่นานนี้เขาจะโทร.นัดวันให้ผมเข้าพบ เรา กำลังจะารู้แล้วว่าเจ้าของตู้คนเก่า คนที่ทิ้งพี่แป้ม และคนที่ เป็นพ่อของหลานคุณคือใคร”

หญิงสาวกัดฟันกรอด ยิ่งฟังน้ำเสียงกระหึ่มยี้มย่องเพราะรู้ว่าเป็นฝ่ายได้เปรียบของเขาแล้ว เธอยังอยากจะล้วงมือผ่านโทรศัพท์ไปบีบลูกกระเดือกเขานัก

คุลิกาสงบสติอารมณ์ ต้องยอมรับความจริงว่าเธอไม่มีทางเลือกทางเดียวที่ง่ายที่สุดในการได้คำตอบที่เธอค้นหา ก็คือต้องยอมทำตามคำขอของนายซีเก็กเท่านั้น

“แต่พรุ่งนี้ฉันต้องทำงาน” เธอตอบอย่างไว้เชิง

“ไม่ต้องห่วง ผมมีค่าชดเชยการขาดงานให้คุณ ตกลงว่ายอมช่วยผมแล้วสินะ”

คุลิกาทำปากขมขมิบไม่มีเสียงก่อนพูด “ก็ได้ ฉันจะยอมทำเรื่อง

จึงเง่านี้ตามที่คุณขอ พอใจรึยัง”

“พอใจมาก” ปลายสายลากเสียงยาวด้วยความโล่งอกจนหญิงสาว สัมผัสได้ “นั่นเดี๋ยวยาวละเอียดเรื่องสถานที่กับแผนการ ผมจะโทร. มา บอกอีกทีเย็นนี้แล้วกันนะ”

“ตามใจสิ” คุณก็กรับคำอย่างซังกะตาย และกดวางสายโดยไม่พูดอะไรอีก

หญิงสาวเปิดประตูเดินออกจากห้องน้ำพร้อมกับความซุ่นเคื่อง ทำไมเธอถึงต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วยนะ ให้แกล้งเป็นผู้หญิงที่โดนเขาทิ้ง ัจนหรือ หลงตัวเองซะมัด เพราะอย่างนี้ไงเธอถึงเกลียดพวกผู้ชาย คุณก็เคยบอกใครต่อใครไว้แล้วว่าชาตินี้ไม่ขอมีแฟนหรือคนรักให้วุ่นวายชีวิต เต็ดขาด เธอเชื่อว่าผู้หญิงสมัยใหม่พร้อมดูแลตัวเองอยู่แล้ว ไม่ใช่เรื่อง แปลกอะไรที่จะครองตัวเป็นโสด

แต่ก็มีผู้หญิงอีกไม่น้อยที่เกลียดความโสด หวาดกลัวการถูก ตราหน้าว่าเป็นเจ้าแม่คานทอง ธุรกิจบริษัทจัดหาคู่จึงเฟื่องฟูมากขึ้นใน รอบหลายปีที่ผ่านมา

และมันก็น่ารำคาญอยู่ไม่น้อย

“ตัวเอง เค้าสั่งข้าวมาให้ตัวเองแล้วน้ำ เค้ารู้เสมอแหละว่าตัวเอง ต้องการอะไร” ชมพูนุชพูดเสียงหวานเมื่อกวักมืออวบๆ เรียกให้คุณก็กาไป นั่งร่วมโต๊ะในคาเฟ่ขายอาหาร “ก็เหมือนเรื่องหัวใจใจ เค้ารู้ว่าตัวเองชอบ ผู้ชายแบบไหน วันนั้นเค้าคัดแต่ดีๆ มาทั้งนั้นเลย ตัวเองนั่งห่ม้าข้าวไป เปิด ดูไปเพลินๆ ก็ได้นะ”

“ขอบใจจ๊ะ” คุณก็ยิ้มแหยพกลางนั่งลงตรงข้ามเพื่อนที่รู้จักกัน มาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม ถ้าไม่นับว่าเป็นเพื่อนเก่าเพื่อนแก่ เธอจะ เลิกคบไปแล้วจริงๆ ชมพูนุชมักนำอัลบั้มรูปผู้ชายพร้อมประวัติมาให้ เพื่อนร่วมงานดู และทุกคนก็ตกเป็นลูกค้ำของเธอ ยกเว้นคุณก็กาคนเดียว ที่ยังใจแข็ง และนั่นยิ่งกระตุ้นให้ความพยายามของชมพูนุชเพิ่มมากขึ้น

เป็นสองเท่า

“นี่ไง ก็อย่างที่เค้าบอกอะนะ แคมเตกอรี่นี้เป็นหนุ่มเจ้าของธุรกิจส่วนตัว” สาวต้อยนุ้ยกล่าวต่อพร้อมกับหยิบอัลบั้มมาเปิดดูเอง เมื่อเห็นว่าคุณคูลิกาเอาแต่นั่งกินข้าวหน้าปลาซาบะอย่าง ไม่สนใจ ‘สิ่งดีๆ’ ที่เธอนำมาเสนอแม่แต่นิดเดียว

“อ้อ คนนี้เพอร์เฟกต์มากเลยนะตัวเอง จบปริญญาโท เปิดร้านขายเครื่องเพชร อาชีพรองคือดีไซเนอร์...”

“พวกเกย์แอบแมนหลอกชาวบ้านชั่วว์ ไม่เอาจ่ะ” คุณคูลิกาแทรกขึ้นทันที ที่ยังเคี้ยวข้าวเต็มปาก

“เหร้อ ถ้างั้น...” ชมพูนุชยังไม่ยอมแพ้ พลิกอัลบั้มอีกสามสี่หน้า

“คนนี่ล่ะเป็นไง สมชาย หลับเสวก อายุสามสิบ เปิดร้านบะหมี่ ‘สมชายหงายเงิบ บะหมี่ที่อร่อยจนคุณต้องหงายเงิบ’ มีแฟนไซส์ทัวประเทศหกสิบแปดร้าน แล้วยัง...”

“อู๊ย ชื่อเซยแบบนั้น เดียวโดนเพื่อนล้อตาย ไม่เอาจ่ะ” สาวสวยว่าก่อนหยิบแก้วชาเขียวปั่นขึ้นดื่มหวังให้เพื่อนรำคาญความเรื่องมากของเธอจนถอยกลับไปเอง

แต่ดูเหมือนคุณคูลิกาจะคาดการณืผิด

“ชื่อเซยไปจั้นเหร้อ จั้นมาดูคนนี่ดีกว่า ชื่อไม่เซย แถมหล่อด้วย” ชมพูนุชรุกต่อเสียงใส เปิดกลับมาที่หน้าแรกๆ ของอัลบั้ม “คุณภุชงค์ วีระดำรงสกุล อายุยี่สิบแปด เปิดตู้แต่งรถอยู่ที่พัทธยา...”

คุณคูลิกาส้ำลักน้ำพรวดทันที

“โห ภูมิใจซะมั้ยละ บอกแล้วว่าเค้ารู้จักตัวเองอยู่แล้ว” เจ้าของว่างต้อยนุ้ยหัวเราะคิกคักอย่างชอบใจขณะเพื่อนไอแควักๆ เธอรีบยื่นอัลบั้มมาวางตรงหน้าคุณคูลิกา “ดูสิตัวเอง คุณภุชงค์นี่หล่อเวอร์ขนาดไหน มองเผินๆ อย่างกับยอของฮาว นักร้องนำวงซีเอ็นบลูของเกาหลีเลยเนอะ”

คุณคูลิกาปรายตามองรูปในอัลบั้มหลังจากหายสำลัก คนในรูปนั้น

เป็นคนคนเดียวกับนายซีเก็กไม่ผิดแน่ หูของเธอได้ยินเสียงเพื่อนร่างอวบ
ระยะสุดท้ายกล่าวต่อ

“คนนี่แม่เขาเป็นคนเดินเรื่องเองเลยนะ แบบว่าอยากได้ลูกสะใภ้
เต็มแก่แล้ว ถ้าถูกใจป่าแก ไม่ต้องคบกันนาน ดีไม่ดีไม่กี่เดือนได้แต่งงาน
เลยนะตัวเอง”

คุณิกากาผลุนผลันลุกขึ้นยืน ดันอัลบั้มรูปคืนไปให้เจ้าของ และพูด
กระแทกเสียง

“ถ้ายังอยากเป็นเพื่อนกับฉันต่อ อย่าพูดถึงไอ้หมอนี่ให้ฉันได้ยินอีก
เข้าใจมั๊ย!”

แล้วสาวร่างเพียวก็หมุนกายเดินออกมาอย่างหัวเสีย ทิ้งให้เพื่อน
ดูย่นยั้งกะพริบตาปริบๆ ไม่เข้าใจว่าตนเองทำอะไรผิด

ในเวลาเดียวกับที่คุณิกากลับขึ้นไปทำงานด้วยความรู้สึก
เหมือนอยากจะทำอะไรสักคน ห่างจากตึกสำนักงานของบริษัทเครือข่าย
โทรศัพท์ T หนึ่งร้อยสี่สิบสองกิโลเมตร ภูงศ์กำลังเดินเข้าสวนหลังบ้าน
ที่มีอาณาบริเวณกว้างสี่ไร่ย่านชานเมืองชลบุรี ที่พ่อแม่ของเขาไปปลูกอาศัย
หลังขายค่ายมวยทิ้งเมื่อสิบปีที่แล้ว

เสียงนกร้องในกรงที่แขวนเรียงรายอยู่ริมระเบียงบ้านทักทายเขา
เจื้อยแจ้ว แต่มีตัวหนึ่งเสียงสะดุดหูกว่าเพื่อนเพราะมันพูดภาษาคนได้

“หวัดดีปีโป้ หวัดดีปีโป้”

เมื่อมองไปยังต้นเสียง ก็พบกับนกแก้วมาคอว์สีน้ำเงินสวยสดพันธุ์
ไฮยาซิน คำตัวของมันมากกว่าสี่แสนบาทเพราะเป็นนกนำเข้า และได้ชื่อ
ว่าเป็นนกแก้วสายพันธุ์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก พ่อเขาเลี้ยงมันมาได้สามปีแล้ว
และชายหนุ่มยังคงมีปัญหากับมันอยู่เสมอ

เขาสายหัวโล่มันอย่างระอาใจ “ไอ้นี้สอนไม่จำวู้ย ปีโป้นะชื่อแก
ฉันชื่อชอนต่างหาก”

“ซอห์น...” นกแก้วทวนคำและพูดต่อเสียงแหลม “...ซอห์นตุ๊ดหมึก ซอห์นตุ๊ดหมึก ไม่ยอมมีเมีย ซอห์นตุ๊ดหมึก”

“เฮ้ย ใครสอนแกละ บอกมานะ” ชายหนุ่มปราดเข้าไปเขย่ากรงนกด้วยความหมั่นไส้ ลูกตุ้มเหล็กที่แขวนอยู่ในกรงเพื่อเป็นของเล่นแกว่งไปมาเสียงดังก้องแก๊ง

เจ้านกเกาะซอห์นไม่ร้องลั่น “จ้ากกก ฆาตกรรม! ฆาตกรรม! ช่วยด้วย!”

“กระซอห์น แกจะทำอะไรไปป์ของพ่อ หา!” เสียงตวาดของบุรุษสูงวัยดังขึ้นด้านหลัง

ภุชงค์ชะงักมือและเหลียวกลับไปด้านหลัง แล้วก็ต้องเบิกตาโต อูทานออกมา

“พ่อ...เอ่อ...พ่อแต่งตัวอะไรเนี่ย”

บุรุษสูงวัยผู้เป็นพ่อของชายหนุ่มอยู่ในชุดเพนกวินตัวใหญ่เหมือนตัวมาสคอตในสวนสนุก ร่างกายส่วนเดียวที่โผล่พ้นออกมานอกชุดคือส่วนไบหน้ำซึ่งประดับหนวดจิ๋ม ภุชงค์นี้ก็ไม่ออกเลยว่าพ่อเขาใส่เข้าไปได้อย่างไรโดยไม่มีคนช่วย

“พ่อก็เป็นนกไง มีคนบอกว่าถ้าเราเลี้ยงนกแล้วแต่งตัวเหมือนนกนกรของเราจะร้องเสียงใสกว่าเดิมหลายเท่า” พ่อพูดพร้อมก้มกระพือสองแขนที่ทำเป็นปีกและกระโดดดั่งๆ มาหาเขา “ที่นี่ถ้วยชนะเลิศหัวจุกเสียงทองแห่งบางละมุงไม่แพ้ไอ้สมโชคของพ่อแน่”

สมโชคคือชื่อนกกรงหัวจุกตัวล่าสุดที่ภุชงค์ซื้อเป็นของขวัญวันเกิดให้พ่อนั่นเอง พ่อพยายามพาไอ้สมโชคไปแข่งมาหลายรายการแล้ว แต่ผลที่ได้คือกินแห้วกับกินบิวต์ตลอด

“ใครบอกพ่อแบบนี้เนี่ย ไข่เรื่องจริงซะที่ไหนเล่า”

“อ้าว ไม่จริงเหวอ” ภารดรทำหน้าที่เลอลหลา “ป้าตติโธ่ อุตสาหัสซื่อซุดนี้มาตั้งสามหมื่น นึกแล้วเขี้ยวทำไมพอมันสอนพ่อใส่เสริจก็รับรับเงิน

กลับไปเลย”

“หา! นี่มันมาขายชุดนี้ให้พ่อถึงบ้านเลยเหรอ” ภูซงค์พูดพลางยกมือเกาหัว แทะลิ้มไปเลยว่าเขามาหาพ่อเพราะเหตุผลอะไร

“ใช่ มันบอกว่าเป็นตัวแทนที่เคยช่วยให้คนกรงหัวจุกทั่วประเทศคว่ำแถมปีมาแล้วมากมาย โถ ไอ้สิบบแปดมงกุฎเอ๊ย ไอ้เห็ดตรา ไอ้ข้อศอกหมา ไอ้...” พ่อของชายหนุ่มกัดฟันกรอดด้วยสีหน้าเคียดแค้น ทำท่าจะกระซอกชุดที่สวมอยู่ออกมาฉีกทิ้ง แต่ติดตรงที่ว่ามันถอดยากพอๆ กับตอนใส่

“แล้วนี่แม่ไม่อยู่เหรอครับ” ภูซงค์ถามหลังจากช่วยบิดาถอดชุดเพนกวินออกมากองบนพื้นอย่างยากลำบาก

ภารดรซึ่งตอนนี้อยู่ในชุดเสื้อกล้ามย้วยๆ กับกางเกงขาก๊วยยานๆ โสเซไปนั่งที่เก้าอี้วอร์มระเบียบง เหงื่อออกท่วมตัว

“แม่แยกขบวนพาพวกยายแจ่วไปหาชินแสอาทิตย์แน่ะ เห็นว่าจะเอารันเกิดแเกาะวันเกิดหนูดาวไปให้ชินแสดูว่าดวงสมพงศ์กันหรือเปล่า”

“นั่นไง” ภูซงค์ครางอย่างเหนื่อยใจ เขาคิดแล้วว่าแม่ต้องไม่อยู่บ้านเพราะถ้าแม่อยู่คงไม่ยอมปล่อยให้พวกพนักงานขายตรงก้าวพื้นรั้วประตูบ้านเข้ามาแน่นอน แต่ผิดคาดนิดหน่อยก็ตรงที่เขาคิดว่าแม่จะไปบ่อนเจ้ลำดวนเจ้าประจำ แต่วันนี้กลับไปหาชินแส

ช่วงนี้รู้สึกว่าคุณนายสุพรที่เคารพรักของเขาจะมีสถิติเข้าพบหมอดูถี่เหลือเกิน

“ฮี้ ตัวมันไปแล้ว ยังทิ้งนามบัตรไว้ให้ดูต่างหน้าอีก ชิชะ มันน่าจับมาตบบาลัน” ภารดรบ่นเสียงดังจนลูกชายต้องหันมามอง อดีตเจ้าของค่ายมวยหิบบนามบัตรที่ล้วงเจอในกระเป๋าหลังของกางเกงขาก๊วยมากำแน่น และกำลังจะขยำทิ้งด้วยความโกรธ

แต่ภูซงค์รีบแย่งมาดูเสียก่อน

“ผมโทร. ไปตามให้มันเอาเงินมาคืนพ่อดีไหม” ชายหนุ่มกล่าวตาม
ประสาลูกที่ดี บนนามบัตรระบุชื่อสิบบแปดมงกุฏ คือนายอุดม เปี่ยมศรัทธา
และมีเบอร์โทรศัพท์มือถือสำหรับติดต่อยู่ด้วย

“จี้ย ไม่เอา เดี่ยวแม่แกก็กลับมาแล้ว ถ้ารู้ว่าพ่อหลงกลซื้อไอ้ชุดนี้
พ่อโดนหักคอตายแหงๆ” บุรุษสูงวัยหัวกระเซิงเบ้หน้าจนวนวดจี๋มแทบจะ
ที่มจมูก

“แต่เงินหายไปตั้งสามหมื่น ยังไงแม่เขาก็ต้องรู้อยู่ดีแหละพ่อ”
ภุชงค์พยายามกลั้นขำเมื่อเห็นสีหน้าของบิดา

ภารดรรีบส่ายหน้าจนวนมที่ฟูเหมือนงูเก็งกองสะบัดไหวก่อนยิ้มเงินๆ
“ไม่รู้หรือก นี่เป็นเงินเก็บที่พ่อแอบเฝ้าแม่แกไว้ล่ะ แหะๆ”

ชายหนุ่มผิวปากหิว “โห เฝ้าได้เป็นหมื่นเลยหรอ ร้ายนะเรา
ขำน้อยนับถือยิ่งนัก”

“มิได้ มิได้ แค่นั้นยังน้อยนิดนัก” บุรุษวัยหกสิบปีโบกไม้โบกมือ
หัวเราะอย่างถูกใจเหมือนท่านผู้เฒ่าในหนังจีน แล้วจึงถาม “ว่าแต่แก
นั่นแหละ กลับบ้านแต่วันมีอะไรไร่เปล่า ปกติเห็นกว่าจะกลับก็ต้องรอให้
พระจันทร์เต็มดวงก่อนนี่นะ”

“แหม พ่อก็พูดประชดไปเรื่อย งานที่คุ้มเหนื่อยอะนี่นา” ภุชงค์แก้ต่าง
เสียงอ่อย บิดามารดามักติดพ้อบ่อยๆ เรื่องที่เขาไม่ค่อยชอบกลับมาอน
ที่บ้าน ถ้าไม่นอนกับพวกเด็กฉู๋ในบ้านพักแถวคู่อ่างรถ ก็จะไม่นอนที่ออฟฟิศ
ของฉู๋ไปเลย เพราะจะได้เริ่มทำงานทันทีเมื่อตื่นขึ้นมา

ภารดรลุกจากเก้าอี้ยาวเดินมายังกรงของปีโป้ พุดโดยไม่หันมอง
บุตรชายขณะปลดล็อกเปิดประตูกรง “ถ้าไม่มีอะไรก็รีบกลับไปเลย พ่อจะ
พาปีโป้ไปบิบลั่นละ”

“รีบไล่เซียวนะ กลัวผมจะฟ้องแม่เรื่องที่พ่อแอบเฝ้าตั้งคิไซ้มัยละ”
ชายหนุ่มดัดคอกอย่างรู้ทัน

ผู้เป็นพ่อหมุนตัวกลับมาทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ ประคองนกแก้วตัวดีให้อยู่

ในอ้อมแขนอย่างทะนุถนอม “พูดเรื่อยเปื่อย แยกต่างหากที่ไม่ยอมตอบว่า กลับมาทำไม”

“ผมกลับมาถามพ่อนะว่าเจ้าของऊँคนเก่าเป็นใครหรืออะ” ภูซงค์พูดพร้อมกับเดินมายืนข้างพ่อ แอบรู้สึกผิดเล็กน้อยที่โกหกน้องสาวของพี่แม่ไปเมื่อสักครู่ทางโทรศัพท์ แต่ถ้าเขาไม่ทำอย่างนั้น เธอก็คงไม่ยอมร่วมมือด้วยแน่นอน ดั่งนั้นเรื่องที่บอกว่าเพื่อนของเพื่อนของเพื่อนพ่อเสียชีวิตไปแล้วจึงไม่ใช่ความจริงเลยแม้แต่น้อย

และอันที่จริง เรื่องที่เพื่อนของเพื่อนของเพื่อนพ่อเป็นคนติดต่อแข่งร้านให้ก็ไม่ใช่เรื่องจริงอีกเช่นกัน

“เรื่องนั้นต้องไปถามไอ้เป็งดูโนน” อดีตเจ้าของค่ายมวยตอบเสียงกระด้างเหมือนไม่พอใจอะไรสักอย่าง

“พอก็อถามให้หน่อยซี” ภูซงค์พยายามส่งสายตาอ่อนหวานเหมือนเด็ก บุคคลที่พ่อเขาพูดถึงก็คือเพื่อนสนิทของพ่อซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินที่เจ้าของอุปัชฌาย์มอเตอรื คนเก่าเขาเปิดกิจการซ่อมรถ และด้วยเหตุที่เจ้าของคนเก่าเป็นเพียงผู้เช่า ชื่อของเขาจึงไม่ได้ปรากฏอยู่ในเอกสารซื้อขายที่ดินที่ภูซงค์ถืออยู่ในมือแต่อย่างใด

“ฝันไปเถอะ แถอยากู้ก็ไปถามมันเอง พ่อกับไอ้เป็งตัดขาดความเป็นเพื่อนกันแล้วโว้ย” พ่อพูดจบคนเป็นพ่อก็อุ้มก้นก้าวเดินหนีลงระเบียบในบ้าน

“อ้าว ไหงั้นล่ะ ไปทะเลาะเรื่องอะไรกันตอนไหน” ชายหนุ่มถามเดินตามหลังพ่อลงระเบียบมาติดๆ

“ก็เดือนที่แล้วตอนพาไอ้สมโชคไปแข่งชิงถ้วยนกกรงหัวจุกประจำตำบลนะสิ นกของไอ้เป็งมันได้ที่หนึ่ง ส่วนของเราตกรอบแรก พ่อหมั่นไส้มัน ก็เลยจะไม่คุยกับมันอีกแล้ว”

“ทำไมทำตัวไม่มีเหตุผลแบบนี้ล่ะพ่อ” ภูซงค์พูดหน้าเนื่อ รู้สึกอยากจะร้องไห้ขึ้นมาจริงๆ แล้ว

“ไม่ใช่ว่าพ่อไม่มีเหตุผล แต่ตอนแข่งจบมันดันเอานกของมันมาเหยี่ยพ่อด้วยนี่สิ” ภารดรเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันจนหนวดจิมบนริมฝีปากเต้นระบำได้ “ไม่รู้ละ ยังไงชาตินี้พ่อกับมันจะไม่มีทางคืนดีกันเด็ดขาด ถ้าแกอยากรู้อะไรก็ไปถามมันเอาเอง พ่อไม่เกี่ยว”

ภุขงศ์ยืนมองบิดาวางเจ้าปีโป้ลงบนโต๊ะหินอ่อนใต้ต้นมะม่วงนกแก้วตัวแสบมีท่าทางเรงรำที่ได้ออกมายึดเส้นยึดสายนอกกรง มันหันมองภุขงศ์และแผดเสียงร้องใส่หนึ่งทีเหมือนหัวเราะเยาะ ก่อนกระพือปีกและโฉบบินขึ้นไปในอากาศ

“ฉันผมจะฟ้องแม่เรื่องที่พ่อซื้อไอ้ชุดเพนกวินนั่นนะ” ชายหนุ่มตัดลิ้นใจใช้ไม้ตาย

แต่พ่อเขาก็มีไม้ตายเหมือนกัน “ถ้าแกฟ้อง พ่อก็จะเลิกช่วยห้ามทีแม่จะหาเมียให้แก”

ทันทีที่ถ้อยคำเรียบง่ายแต่เปี่ยมด้วยความเป็นต่อลอยมาถึงหูภุขงศ์ก็ถึงกับยืนอ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก เพราะทุกครั้งทีแม่พยายามหาลูกสะใภ้และเขาปฏิเสธรจนเกือบจะทะเลาะกัน พ่อมักเป็นคนห้ามทัพและคอยพูดเข้าข้างเขาจนแม่ต้องเลิกล้มแผนการไปเสมอ

หากพ่อไม่เข้าข้างเขาแล้วนะหรือ เห็นทีเขาคงได้ลงเอยแต่งงานกับผู้หญิงคนไหนสักคนที่แม่ถูกใจในอีกไม่เกินสามเดือนเป็นแน่

“โห เล่นกันแบบนี้เลยนะท่านผู้เฒ่า” ภุขงศ์โอดครวญ

ท่านผู้เฒ่าของเขาเอามือไพล่หลัง เยกหน้ามองนกแก้วสุดหวงบินวนรอบๆ ต้นมะม่วง และหัวเราะเสียงแหบในลำคออย่างวางมาด แต่ทันใดนั้น ทั้งพ่อทั้งลูกก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อเสียงของสตรีผู้กุมชะตาชีวิตของพวกเขาดังขึ้นจากระเบียงบ้านด้านหลัง

“นั่นพ่อลูกไปยื่นทำอะไรตรงนั้น รู้มั๊ยว่าแม่มีข่าวดีข่าวใหญ่จะมาบอกด้วยแหละ”

“ไ้แม่ เสียงลั่นลามาเลย เล่นไฟมือขึ้นรีใจ” ชายหนุ่มแสรังดีเนียน

ทำเป็นไม่รู้ว่ามีแม่ของเขาไปไหนมา “นี่กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“กลับมาเมื่อกี่ โครเอาชุดเพนกวินอะไรก็ไม่รู้มาวางแถวกรงนก
เกาะกะขวางทางจัง แต่ช่างเถอะ นี่แกรู้มั๊ย วันนี้แม่ไปหาเจ้าแม่ไข่มุก
จมุกทิพย์มา เขาบอกว่ายังงี้ไข่มุกใหม่” คุณนายสุพรผู้มีรูปร่างผอมบาง
ทำผมทรงตีโป่งตั้งกระบังเหมือนมีเรือใบวางอยู่บนศีรษะ เดินยิ้มหน้าบาน
เข้ามาหาบุตรชายพร้อมกับคล้องกระเป๋าชานแอลอยู่บนแขน

“อ้าว แม่ไม่ได้ไปหาซินแสอาตาทิพย์หรือครับ”

“ตาทิพย์ของซินแสอ่าจะเป็นต้อหิน ตอนนี้อยู่ที่โรง-
พยาบาลในเมืองนู่นนั่นนะ” หญิงสูงวัยแต่หัวใจยังสะออนพูดด้วยสีหน้า
เคารพและเชื่อมั่น “แต่เจ้าแม่ไข่มุกนี่ก็เป็นลูกศิษย์เอกของซินแสอ่าเลย
นะ เรื่องความแม่นยำรับประกันได้ ยิ่งกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ ขนาดดาราดัง
อย่างเจมส์ จี ยังมาดูเชียวนะ”

ระหว่างที่คุณนายแม่กำลังพูดถึงความแม่นยำในการดูดมกลิ้น
อนาคตของเจ้าแม่ไข่มุกจมุกทิพย์ ภูซงค์ก็หันไปสบตาผู้เป็นพ่อ ต่างฝ่าย
ต่างทำปากขมุบขมิบ ส่งสัญญาณบอกกันเป็นเชิงว่าคำพูดของพวกเขา
เมื่อครู่จะไม่มีใครนำมาใช้

“นี่ แกฟังแม่อยู่หรือเปล่า” คุณนายสุพรขึ้นเสียงสูง “ไข่มุกว่า
เจ้าแม่ไข่มุกบอกว่าอะไร”

“บอกว่าอะไรแม่ก็บอกมาสักทีสิ ผมลุ่นจนตัวเกร็งหมดแล้วเนี่ย”
ภูซงค์หันหน้ากลับมาพูดเอาใจมารดาอย่างรู้งาน

“เจ้าแม่บอกว่าพຸ່งนี้แม่จะได้เจอเนื้อคู่ของแกละ” เจ้าของทรงผม
ตีโป่งยกมือปิดปากหัวเราะชอบอกชอบใจ “ทายซิว่าวันพຸ່งนี้วันอะไร อู๊ย
ถ้าแกไม่รู้ แม่ก็จะบอกให้ว่า วันพຸ່งนี้คือวันที่แม่ต้องพาแกไปดินเนอร์กับ
หนูดาวไง แกกับหนูดาวคือเนื้อคู่กันไม่ผิดแน่ๆ”

แล้วผู้เป็นแม่ก็หัวเราะเสียงดังอย่างมีความสุข ในขณะที่ลูกชาย
ได้แต่หัวเราะเหะๆ พลังนี้กอยากเผาตำหนักเจ้าแม่ไข่มุกจมุกทิพย์อยู่

ครามครัน

ผิวน้ำในสระว่ายน้ำส่วนตัวของคุณหาสน์ที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของเมืองพัทยาต้องแสงแดดยามบ่ายเป็นประกายระยิบตามระลอกคลื่น เมื่อร่างบางของหญิงสาวโผล่พ้นขึ้นมาจากใต้น้ำ และว่ายน้ำข้าๆ เข้าสู่ขอบสระราวเจ้าหญิงแห่งหม่องนางเงือกผู้เลอโฉม

มือหนึ่งยื่นเสื่อคลุมให้เธอเมื่อก้าวขึ้นจากสระ

“ขอบคุณค่ะแม่” ดาราส่งยิ้มให้หญิงสูงวัยที่ตีผมฟูเหมือนแผงคอสิงโต หยดน้ำร่วงพรั่งจากร่างออรชรซึ่งสวมใส่ชุดว่ายน้ำน้ำพุที่ชวชนใจหายใจคว่า

“ตกลงตัดสินใจได้แล้วหรือยังเดือนดาว จะไปดินเนอร์กับลูกชายของคุณสุพรเขาหรือเปล่า” คุณหญิงลดาว์ลย์ถามเสียงหวาน ผู้เป็นแม่มีปัญหาไม่น้อยในการเลือกคู่ให้บุตรสาว ซึ่งยังไม่เคยสนิทสนมหรือคบหาชายคนไหนเลยในชีวิต จนเกิดเสียงซุบซิบนินทาในแวดวงไฮโซบ้างแล้วว่า บางทีลูกสาวเธออาจไม่ได้มีรสนิยมชอบผู้ชายก็เป็นได้

และมันก็มีเค้าให้ชวนคิด เพราะตั้งแต่กลับมาอยู่เมืองไทย ดาราปฏิเสธการไปดินเนอร์กับชายหนุ่มชาติตระกูลดีที่แม่หามาให้แล้วถึงสิบคน

ทว่าในครั้งนี่...

“ก็ได้อะ ดาวจะไป” ดาราพูดพลางสวมเสื่อคลุมและผูกสายรัดที่เอว

“ดีมากจะลูกจ๋า” คุณหญิงมีสีหน้าโล่งใจราวกับยกภูเขาออกจากอก “ลูกคิดถูกแล้วละ ไปทานข้าวกันเฉยๆ ไม่เห็นเสียหายอะไรนี่เนอะ แล้วอีกอย่างแม่ก็ไปด้วยทั้งคน”

คนเป็นลูกสาวยิ้มตอบ ไม่พูดอะไร เธอเดินเข้าสู่คุณหาสน์พร้อมรอยยิ้มประดับบนใบหน้า

หากคุณหญิงลดาวัลย์สังเกตอีกสักนิด ก็คงได้พบว่าในรอยยิ้มของ
ดารา เธอซุกซ่อนความปีติยินดีอะไรบางอย่างไว้

4

ไล่จับใจ

ในชีวิตของคูลิกา เธอไม่เคยเข้าร้านอาหารหรูๆ เพียงลำพัง เพราะเธอมักพาฉากกับออกัสมาด้วยกันเป็นครอบครัวเสมอ ดังนั้นในขณะที่เบื้องหน้ามีอาหารญี่ปุ่นนานาชาติเรียงรายอยู่ หญิงสาวจึงอดรู้สึกแปลกๆ ไม่ได้ที่ข้างกายไม่มีน้องชายกับหลานสาวอยู่ด้วย

‘อย่าลืมแผนที่เตรียมไว้ให้คุณ ประมาณสองทุ่มสิบห้าคุณทำเป็นเดินมาเจอผมที่เหล่าโดยไม่ได้ตั้งใจ แล้วก็ปรืดแตกให้แรงที่สุด จะด่าว่าผมเป็นผู้ชายหน้าหม้อระยำตาบอดขนาดไหนก็ได้ ผมอนุญาตเต็มที่เสร็จแล้วก็ไปที่คู่ม ลูกน้องผมเตรียมเงินค่าจ้างไว้ให้คุณแล้ว’

เสียงกำชับทางโทรศัพท์จากคนซี้เก็กที่จองโต๊ะในร้านอาหารญี่ปุ่นแห่งนี้ไว้ให้เธอนั่งคอยเวลาปฏิบัติแผนการยังคงดังวนเวียนอยู่ในหูคูลิกา เธอเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ หนึ่งทุ่มห้าสิบนาที เหลือเวลาอีกตั้งเกือบครึ่งชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาที่เขานัดแนะไว้เมื่อเย็น อาหารเธอก็กินอิ่มแล้ว หญิงสาวนั่งครุ่นคิดครู่หนึ่งก็ตัดสินใจคว่ำกระเป๋าสะพายออกไปเดินเล่นย่อยอาหาร

ร้านอาหารจีนที่เขานัดคูตัวและร้านอาหารญี่ปุ่นที่เขาจองให้เธอนั่งคอยอยู่ในห้างสรรพสินค้าสุดหรูใจกลางเมืองพัททยา วันนี้เป็นวันที่วุ่นวายวันหนึ่งของคูลิกา แม้เธอจะลงงานครึ่งวันบ่ายเพื่อเดินทางมาที่นี่ แต่งาน

ช่วงเช้าก็เป็นอะไรที่น่าเหนื่อยหน่ายที่สุด

นอกจากต้องรองรับการระบายอารมณ์จากลูกค้าที่หงุดหงิดแล้ว เธอยังต้องเผชิญกับสายโรคจิตที่เพื่อน ๆ พร้อมใจกันโอนมาให้เธอรับมือ ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว เพราะคูลิกาได้ชื่อว่าเป็นพนักงานที่รับมือกับบรรดาโรคจิตได้ดีที่สุดในบริษัท แต่วันนี้ไม่รู้เคราะห์ซ้ำกรรมชดหรืออย่างไร สายโรคจิตถึงได้เยอะมากกว่าปกติตั้งสองเท่า จนเธอแทบหลุดคำหยาบคายตอบกลับพวกจิตไม่ว่างเหล่านั้น

แต่คิดแล้วก็ทำได้แค่ถอนหายใจ คูลิกาไม่ใช่คนที่ชอบบ่น ก่นด่า หรือคร่ำครวญต่อชะตาฟ้าลิขิต ในเมื่อไม่ได้เกิดมาบนกองเงินกองทอง จะทำอย่างไรได้นอกจากทำงานหนักเพื่อแลกกับชีวิตที่ดีกว่า

เธอเห็นตัวอย่างที่ชัดเจนมาจากพี่สาว พี่สาวเธอยอมเสียสละทุกอย่างเพื่อให้เธอกับจกาจได้อยู่กันอย่างสุขสบายหลังจากแม่เสียชีวิตไปตอนที่พี่แแม่อายุยี่สิบเอ็ดปีและคูลิกาอายุเพียงสิบขวบ พี่แแม่ทำหน้าที่แทนแม่ได้อย่างสมบูรณ์แบบ แม้ว่าคูลิกากับจกาจจะเป็นน้องต่างพ่อก็ตาม

ในขณะนั้นคูลิกาเด็กเกินกว่าจะจินตนาการว่า คนที่จบการศึกษาเพียงชั้นมัธยมสามอย่างที่พี่สาวจะหาเงินมากมายจากที่ไหนมาเลี้ยงดูพวกเธอ

แต่ถึงแม้จะจินตนาการและสามารถย้อนเวลากลับไปได้ หากได้ยืนอยู่ตรงหน้าพี่สาวจริงๆ คูลิาก็คงไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองจะกล้าถามหรือเปล่า

‘...ท่านกำลังเข้าสู่บริการรับฝากหัวใจ...’

เสียงเพลงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือที่ตั้งขึ้นจากกระเป๋าสะพายดึงคูลิกาให้ออกจากห้วงคิดแห่งอดีต เธอกำลังยืนอยู่บนบันไดเลื่อนเพื่อลงไปดูร้านขายของที่ชั้นล่างของห้างสรรพสินค้า หญิงสาวล้วงโทรศัพท์ออกมาดู และชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอก็ไม่ใช่อะไรอื่น จกาจ น้องชายเธอนั่นเอง

“ไงแก๊ก มีอะไรหรือ” คูลิกาพยายามทำน้ำเสียงให้ว่าจริงจังเหมือน

ปกติ เพราะน้องชายและหลานสาวไม่ทราบว่าจะขณะนี้เธอมาทำตัวเง่า
เล่นละครอยู่ที่พัทยา เธอบอกฉากกับออกัสเพียงว่า วันนี้ที่โรงเรียนสอน
เทควันโดมีกิจกรรมพิเศษ จึงอาจจะกลับบ้านดึกกว่าปกติสักหน่อย

“เมื่อเย็นที่ผมไปรับออกัส มีเรื่องแปลกๆ อีกแล้วจ้ะ”

“เรื่องแปลกๆ เหรอ” หญิงสาวขมวดคิ้ว แทรกตัวผ่านคนที่ยืนขวาง
หน้า และก้าวลงจากบันไดเลื่อนเพื่อหามุมสงบคุยโทรศัพท์

“อ้อ ครูมะนาวบอกว่ามีคนแปลกหน้ามาขอรับออกัสกลับบ้านก่อน
ที่ผมจะไปถึงละ” เด็กหนุ่มบอกอย่างเป็นกังวล “ถึงจะบอกว่าเป็นญาติที่
เจ้ส่งให้ไปรับแทนผม แต่ครูเขาไม่คั่นหน้าใจ ก็เลยไม่ได้ปล่อยออกัส
ไป ตอนที่ครูมะนาวโทร. มาถามผมเรื่องนี้นะ ใจหายแทบแย่นะ ว่าแต่
เจ้คิดเหมือนที่ผมคิดหรือเปล่า”

“มีคนพยายามลักพาตัวออกัสอีกแล้วสินะ” คุณิกาหยุดยืนข้างเสา
ต้นหนึ่ง

“ผมก็ว่าจ้ะเหมือนกัน”

“แต่พวกมันจะจับตัวออกัสไปเพื่ออะไรกัน” หญิงสาวถามตัวเอง
อย่างมึนแปดด้าน เธอพยายามหาเหตุผลร้อยแปดแต่ก็ไม่พบอะไรที่ฟังดู
เข้าท่า นอกจากว่ามันจะเกี่ยวข้องกับพ่อที่แท้จริงของออกัส อย่างเช่นว่า
พ่อของออกัสต้องการนำตัวเด็กหญิงไปเลี้ยง เลยส่งคนมาลักพาตัว เพราะ
รู้ดีว่าหากใช้วิธีเจรจาคุณิกาคงไม่ยอมแน่

ทว่าถึงจะคิดอย่างนั้น คุณิกาก็รู้ว่ามันฟังดูพิลึกชอบกล ถ้าพ่อของ
ออกัสอยากได้ลูกจริงๆ ก็คงไม่ทิ้งพี่สาวเธอไป อย่างนั้นแล้ว พ่อของออกัส
ก็คงไปก่อเรื่องเลวร้ายอะไรไว้ เช่นติดหนี้พนัน และเจ้าหนี้ต้องการจับตัว
ลูกของเขาไปเป็นการแก้แค้น...

ไม่ไหว ไม่ว่าจะเป็เหตุผลใดก็ฟังไม่ขึ้นเลยสักอย่าง

คงต้องรอจนกว่าจะได้พบพ่อที่แท้จริงของออกัสก่อน ถึงจะรู้ว่าอะไร
เป็นอะไรกันแน่

“แล้วนี่ออกัสพลอดภัยอยู่กับแกแล้วใช่ไหม” น้ำเสียงของคูเลีย แสดงความเป็นห่วง

“อยู่ครับเจ้ แต่ผมกลัวพวกมันจะบุกมาที่บ้านเราอีกเหมือนคืนนั้น นี่ก็เลยชวนพวกไอ้อาร์ตมาอยู่เป็นเพื่อน”

หญิงสาวทราบว่ามันหมายถึงกลุ่มเพื่อนสนิทซึ่งเรียนอยู่ใน คณะศิลปศาสตร์ในมหาวิทยาลัยแห่งเดียวกัน และแต่ละคนก็น้ำตา โหดเหี้ยมเหมาะกับการเล่นเป็นตัวโกงในละครที่กำกับโดย ฉลอง ภัคดี- วิจิตร มากที่สุด

“อืม ดีแล้วละ คนเยอะๆ พวกมันไม่กล้าทำอะไรบูมบ่าม อีกอย่าง ระบบรักษาความปลอดภัยที่ติดตั้งใหม่ก็แน่นหนาใช่ย่อย แต่อย่าเสียงดัง อะอะกันจนห้องไม่ได้นอนล่ะ ไม่งั้นฉันกลับไปแทะกะเพื่อนเจอดีแน่”

“แหม เสียงไม่ดังน่า” เด็กหนุ่มตอบอย่างแข็งขัน “ผมว่าเดี๋ยว สองทุ่มครึ่งก็จะพาสักนอนแล้ว ตอนนี่กำลังสนุกสนานกับการระบายสี ตุ๊กตาปูนปลาสเตอร์ของไอ้ด้วงอยู่ เจ้าน่าจะเห็นนะ ออกัสมีพรสวรรค์ด้าน ศิลปะมากเลย สมแล้วที่เป็นหลานผม ฮ่าๆ”

“จ้ะ พ่อจิตรกรเอก”

“แล้วกิจกรรมพิเศษที่โรงเรียนเจ้เป็นไงบ้าง”

“ก็ยุ่งๆ อยู่แหละ” คูเลียระบายลมหายใจยาวแรง ก็มมองนาฬิกา ข้อมือพบว่าเลยสองทุ่มมาห้านาทีแล้ว “อ้อ มีคนมาตามแล้ว แค่นี้ก่อน นะแก๊ก ก่อนนอนอย่าลืมให้ห้องกินนมด้วยล่ะ”

“ครับผม ไม่ลืมอยู่แล้ว”

คูเลียกำชับอีกสองสามคำก็กดวางสายว่าจะเดินเล่นดูของประดับ กู๊กก็ไปฝากออกัสก็คงไม่มีเวลาแล้ว หญิงสาวยึดโทรศัพท์ที่ใส่กระเป๋า สะพาย และเดินกลับไปบนไคเลื่อนซึ่งเพิ่งเดินลงมาเมื่อครู่ ร้านอาหาร ญี่ปุ่นที่เธอเพิ่งออกมานั้นอยู่ชั้นสาม แต่ร้านอาหารจีนที่ภุขงคินัดไว้อยู่ชั้น ห้า แมื่ก่อนหน้านี้เธอจะลองเดินสำรวจจนรู้ที่ตั้งของร้านนั้นแล้ว แต่ถ้า

ซักซึกว่านี่ เธอคงไปถึงที่นั่นซักว่าเวลาที่เขานัดไว้แน่ๆ

แต่ในวินาทีนั้นเอง คุณลิการู้สึกได้ว่าใครบางคนกำลังวิ่งขึ้นบันไดเลื่อนมาอย่างรีบร้อน แหวกคนที่ยืนอยู่บนชั้นบันไดเลื่อนและเบียดกระแทกอย่างไม่เกรงใจ คุณลิกเองก็ถูกกระแทกไหล่จนเซมาชนราวจับ เธอตัวตึงตามองอย่างไม่พอใจ จึงเห็นว่าคนที่กำลังก้าวพรวดๆ ผ่านเธอไปนั้นเป็นชายร่างสันทัด แถมยังสวมแจ็กเก็ตตัวโคร่ง มีหมวกแก๊ปปิดบังใบหน้า ทำทางไม่น่าไว้ใจ

แล้วเสียงตะโกนของหญิงคนหนึ่งก็ดังขึ้นอย่างร้อนรนจากปลายบันไดเลื่อน

“ช่วยด้วยค่ะ โจรกระชากกระเป๋า ผู้ชายคนเมื่อก็ขโมยกระเป๋าฉันไปค่ะ!”

ทุกคนที่อยู่บนบันไดเลื่อนพากันเหลียวมองไปยังต้นเสียง คุณลิกก็เป็นหนึ่งในนั้น หญิงสาวอายุสามสิบกว่าๆ คนหนึ่งกระหืดกระหอบขี้มือไปยิงชายสวมหมวกแก๊ปที่เพิ่งก้าวพ้นบันไดเลื่อนไป แต่ไม่มีใครทำอะไร นอกจากหันหน้ากลับมาสนใจเรื่องของตัวเองต่อ และทำราวกับว่าคำร้องขอความช่วยเหลือของเหยื่อสาวที่โดนโจรกระชากกระเป๋าเป็นเพียงสายลมพัดผ่าน

“ไม่มีใครสนใจ...นอกจากคุณลิก

“เฮ้ย หยุดเดี๋ยวนี้ละ!” เธอตะโกนพร้อมกับวิ่งตามหลังชายใส่หมวกแก๊ปโดยไม่คิดอะไรทั้งสิ้น คุณลิกมีนิสัยชอบช่วยเหลือคนอื่นมาตั้งแต่เด็ก และยิ่งคนที่เดือดร้อนเป็นผู้หญิงเหมือนกันด้วยแล้ว เธอก็ยิ่งไม่เคยลังเลที่จะให้ความช่วยเหลือเลยสักครั้ง

ชายใส่หมวกแก๊ปจากตอนแรกใช้วิธีเดินเร็วๆ พอเห็นว่าหญิงสาววิ่งตามในระยะประชิด ก็รีบใส่เกียร์สุนัขวิ่งหน้าตั้ง ไม่สนใจสิ่งรอบข้างใดๆ อีกต่อไป

“หน้อย อย่าหวังว่าจะหนีพ้นเลยไอ้โจรชั่ว” คุณลิกาสบถด้วยความ

โมโหก่อนเพิ่มความเร็วของผีเท้ามากขึ้น ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเธอซึ่งเคยเป็นนักวิ่งตัวแทนโรงเรียน ในไม่ช้าคุณก็ไล่กวัดใจกระซอกกระเป่าทัน แต่ขณะที่จะคว้าคอเสื้อด้านหลังของมันนั่นเอง ใจก็ส่งกระเป่าให้เพื่อนของมันที่ยืนรอรับอยู่อีกทอดหนึ่ง ใจคนที่สองวิ่งหนีไปต่อหน้าต่อตาพร้อมกระเป่าสะพายของเหยื่อ อย่างไรก็ตาม หากพวกมันคิดว่านี่จะทำให้คุณเลิกตาม พวกมันคิดผิด

หญิงสาวตัวดำเตอะข้อเท้าของใจใจคนแรกจนมันหงายเงิบล้มหัวฟาดพื้นดังโป๊ก แล้วเธอก็วิ่งอ้อมเสาจี้ตามใจใจคนที่สองไปไม่ห่าง ก่อนจะเลี้ยวมุมเพื่อขึ้นบันไดเลื่อนสู่ชั้นต่อไป เพราะเห็นแผ่นหลังมันอยู่ไวๆ หางตาเธอก็เหลือบไปเห็นว่าขณะนี้พนักงานรักษาความปลอดภัยของห้างกำลังล้อมใจใจคนแรกที่นอนกุมหัวอยู่บนพื้น

อย่างน้อยก็เสร็จไปหนึ่งละ

“ขอโทษค่ะ ใจกระซอกกระเป่า ช่วยจับด้วยค่ะ!”

คุณก็ร้องบอกตลอดทางที่วิ่งแหวกผู้คนขึ้นบันไดเลื่อน แต่ก็อย่างเคย ไม่มีใครให้ความสนใจเลยเพราะไม่ใช่เรื่องของตัวเอง

“ช่วยด้วยค่ะ ใจกระซอกกระเป่า!”

เธอเปลี่ยนระดับเสียงจากการร้องบอกเป็นร้องตะโกน ดังจนแทบจะได้ยินกันทั้งชั้น จะมีแต่คนใจดำยื่นดูเฉยๆ ก็ให้มันรู้ไปสิ คุณก็คิดอย่างหงุดหงิดขณะพยายามย่นระยะห่างระหว่างเธอกับใจใจให้ลดลงมากขึ้น แต่ดูเหมือนว่าใจใจคนนี้จะคล่องแคล่วปราดเปรียวกว่าเพื่อนของมันพอควร นอกจากระยะห่างจะไม่ลดลงแล้ว คุณก็ยังเริ่มเหนื่อยแล้วด้วย

“ช่วยด้วยค่ะ ใจกระซอกกระเป่า ช่วยกันจับที!”

หญิงสาวตะโกนอีกครั้งและกัดฟันวิ่งต่อไป กระเป่าของเหยื่อยังคงอยู่ที่ใจใจคนนี้ เธอจะไม่มีวันปล่อยให้มันหนีลอยนวลไปได้แน่

“ใครกันนะ มาตะโกนอะอะไววายในนี้” คุณนายสุพรเปรยขึ้น

ขณะควงแขนคุณหญิงลดาวัลย์ลงบันไดเลื่อนมา โดยที่บุตรชายและบุตรสาวของทั้งสองยืนคู่กันอยู่ด้านหลัง นาฬิกาบอกเวลาว่าสองทุ่มสิบห้านาที แต่ผู้คนในห้างสรรพสินค้ายังหนาตาอยู่มาก

“เหมือนน้องจะได้ยินว่ามีคนโดนกระชากกระเป๋า นะคะคุณพี่”

คุณหญิงลดาวัลย์กระซิบกระซาบ พวกเขาต้องออกจากร้านอาหารเพราะดาราเที่ยวตะเกียบพบเนื้อกึ่งสับอยู่ในซุปลูกแก้วจากรรรดิซามหนึ่ง เธอแพ้อาหารทะเล และก่อนหน้านี้อันนี้ก็ได้อาบน้ำร้อนแล้ว แต่ก็ยังเกิดความผิดปกติ คุณหญิงแม่ของเธอจึงลงโทษทางร้านโดยสั่งให้ทุกคนลุกจากโต๊ะมาดื้อๆ เรื่องหลังจากนั้นค่อยเคลียร์กันทีหลังตามประสาคนมีเงิน

ภุชงค์ซึ่งกำลังกดข้อความส่งหาคุณลดาวัลย์เพื่อบอกว่ามีการเปลี่ยนแปลงกะทันหันขยับหน้าขึ้นจากจอโทรศัพท์ สายตาปะทะเข้ากับวัยรุ่นชายคนหนึ่งที่กำลังวิ่งสุดฝีเท้ามาจากทางเดินฝั่งซ้ายมือ ที่แขนของชายวัยรุ่นคนนั้นมีกระเป๋าสะพายสำหรับผู้หญิงที่ราคาไม่น่าจะต่ำกว่าหลักหมื่นปรากฏให้เห็นมาแต่ไกล

“โจรกระชากกระเป๋า ช่วยจับด้วยค่ะ!”

เสียงของหญิงสาวซึ่งคงจะเป็นเจ้าของกระเป๋าใบนั้นดังขึ้นในอีกไม่กี่วินาทีถัดมา เธอกำลังวิ่งตามหมอนั้นมา แต่ดูจากความเร็วแล้วภุชงค์รู้ว่าเธอไม่มีทางไล่จับทันแน่

“ว้าย ตายแล้ว มีโจรกระชากกระเป๋าจริงๆ ด้วย เตือนดาวอยู่ข้างๆ พี่ซอนซานะลูก เดี่ยวจะเป็นอันตราย” คุณหญิงลดาวัลย์เหลียวหน้ามาบอกบุตรสาวด้วยสีหน้าตื่นตกใจ

ทว่าดารายังไม่ทันได้รับคำมารดาหรือสบโอกาสกระแะตัวถอดแขนชายหนุ่ม ภุชงค์ก็กดโทรศัพท์เข้ากระเป๋าทางแกง และแทรกตัวผ่านคุณนายกับคุณหญิงไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

“กระซอน แกจะไปไหนนะ” แม่ของชายหนุ่มร้องถามเสียงดัง

ไอ้โจรกระซำกกระเป๋าวิ่งผ่านหน้าพวกเขาไปแล้ว

ภุชงค์ไม่ได้ตอบ แต่การที่เขาสับเท้าวิ่งตามไอ้โจรไปก็คงเป็นคำตอบให้ทุกคนได้เป็นอย่างดี

“เจ้านี่เอาอีกแล้ว ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านเขาไม่เคยเปลี่ยน” คุณนายสุพรรณางอย่างอ่อนใจ

“พี่ชอนเขาชอบช่วยคนอื่นแบบนี้เป็นประจำเลยหรือคะ” ดาราขยับมาแทรกกลางระหว่างแม่ของเธอกับแม่ของชายหนุ่ม ดวงตากลมโตที่เป็นประกายวิบวับชวนมองโดยไม่ต้องพึ่งคอนแทกต์เลนส์บิกอายจับจ้องตามภุชงค์ไปตาไม่กะพริบ

“ฮือ เป็นแบบนี้แหละจะหนูดาว อย่างเจ้าสี่ตัวที่อุ้มนั้นนะ เมื่อก่อนแต่ละคนก็เป็นเด็กข้างถนนรับใช้พวกมิจฉาซีพั้งนั้น พี่เขาไปเจอก็เลยพามาเลี้ยงดูและฝึกให้เป็นลูกมือช่วยซ่อมรถ” คุณนายสุพรรณางหน้าขณะก้าวออกจากบันไดเลื่อน “ไอ้เป็นคนดีมันก็ดีอยู่ แต่เป็นคนดีตลอดเวลาแบบนี้ก็ไม่ไหว ป้าต้องขอโทษหนูดาวด้วยนะ”

“ไม่ต้องขอโทษค่ะป้า พี่ชอนไม่ได้ทำอะไรผิดเลย เขาทำในสิ่งที่ถูกต้องแล้วละค่ะ” ดาราพูดก่อนคลี่ยิ้มอย่างพึงพอใจ

เธอพอใจที่ชายหนุ่มยังไม่เปลี่ยนไปจากเดิมเลยแม้แต่น้อย

คุลิกาตีใจ ที่สุดท้ายก็มีผู้ชายคนหนึ่งไม่ได้นิ่งเฉยต่อเหตุการณ์

เธอเห็นหน้าเขาคนนั้นไม่ถนัดตานัก เห็นแต่เพียงว่าเป็นคนตัวสูง แต่งตัวดี และเคลื่อนไหวได้อย่างว่องไว เขากะโจนลงจากบันไดเลื่อน วิ่งไล่กวัดไอ้โจรไปอย่างกระชั้นชิด พอเธอวิ่งตามไปทัน ก็พบว่าไอ้โจรคนนั้นลงไปนอนงอโค้งอชิงอยู่บนพื้นแล้ว ส่วนผู้ชายคนนั้นกำลังก้มลงไปกระซำกกระเป๋าสะพายออกจากมือของมัน

“ขอบคุณมากนะคะที่ช่วย” คุลิกาพูด ขณะหยุดฝีเท้ายื่นหอบแฮกๆ ข้างเขา

“ไม่เป็นไรครับ นี่กระเป๋าคูณ ตรวจดูซิครับว่ามีอะไรหายไปหรือเปล่า” ชายหนุ่มกล่าวพลางหันหน้ามายื่นกระเป๋าคูณให้เธอพร้อมรอยยิ้ม
คูณิกายื่นมือไปรับและหัวเราะเบาๆ “ที่จริงไม่ใช่กระเป๋าคูณคะ
เจ้าของตัวจริงวิ่งตามไม่ทัน ฉันเลยช่วยวิ่งแทนให้”

ทันใดนั้นรอยยิ้มบนใบหน้าเขาและเสียงหัวเราะของเธอก็พลัน
หายไป เมื่อทั้งคู่ต่างได้พินิจใบหน้าอีกฝ่ายเต็มๆ ตา

“นี่คุณ!”

คูณิกาและภุขงศ์อุทานออกมาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

“ตายแล้ว ตายแล้ว เป็นยังไงกันบ้างจะพอชอน” เมื่อเสียงของ
คุณหญิงลดาวัลย์ดังขึ้น ภุขงศ์กับคูณิกาถึงตั้งสติได้ และเลิกจ้องหน้ากัน
อย่างตกตะลึง คุณหญิงลดาวัลย์ คุณนายแม่ของภุขงศ์ และดารา พากัน
กรูมายืนข้างสองหนุ่มสาว โดยแทบไม่สนใจร่างที่จุกจกไม่ขึ้นของ
ไอ้โจรเลยแม้แต่น้อย

“ขอโทษค่ะ” เสียงของผู้หญิงอีกคนดังขึ้น “มีใครเป็นอะไรหรือเปล่า
คะ”

คูณิกานหันไปมอง ก็พบกับหญิงสาวเจ้าของกระเป๋าคูณ เธอรูปร่าง
นำหน้าพนักงานรักษาความปลอดภัยมาอีกสองคน

“ทุกคนปลอดภัยดี นี่กระเป๋าคูณ” คูณิกาลีกตัวจากกลุ่มคนรู้จัก
ของชายหนุ่มมาที่เจ้าของกระเป๋าคูณ และยื่นกระเป๋าคูณคืนให้เธอ

หญิงสาวเจ้าของกระเป๋าคูณค้อมศีรษะให้คูณิกาขณะที่พนักงานรักษา
ความปลอดภัยลากตัวไอ้โจรลุกขึ้นจากพื้น “ขอบคุณมากนะคะที่ช่วย
ไล่ตาม ในกระเป๋านี้มีแต่เอกสารสำคัญทั้งนั้น ถ้ามีแต่ของอย่างอื่นฉันจะ
ไม่เสียดายเลย ขอขอบคุณอีกครั้งค่ะ ขอขอบคุณจริงๆ”

“ไม่เป็นไรค่ะ เราเป็นผู้หญิงเหมือนกัน อยากรู้ก็ต้องช่วยเหลือกัน
อยู่แล้ว” คูณิกาก็ก้ม กำลังจะบอกว่าเธอไม่ใช่คนเดียวที่ช่วยจับโจร แม้
ไม่เคยอยอยากพูดถึงบุคคลที่จะกล่าวถึงสักเท่าไร แต่ในความเป็นจริง

หากเขาไม่ช่วยไว้ เธอก็ไม่แน่ใจว่าจะตามไอ้โจรทันหรือเปล่า

พลันเสียงพูดอย่างไม่สบอารมณ์จากใครบางคนก็ดังขึ้น

“อ้อ ดินะคะเดี๋ยวนี๊ ตัวเองแคว้งโล่แท้ๆ ยังยึดเอาความดีความชอบหน้าตาเฉย ถ้ามจริงๆ เถอะคะ ไม่อายบ้างรึไงคะ”

คำพูดที่ชวนให้หน้าชาตึกนั้นดังมาจากริมฝีปากที่ทาลิปสติกสีชมพูของดารา ด้วยความที่เป็นลูกคนเล็กของคนใหญ่คนโต และได้รับการเลี้ยงดูอย่างตามใจ เธอจึงมีนิสัยชอบพูดอะไรที่ใครๆ ต่างก็บอกกว่า ‘แรง’ โดยไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม

คุลิกาทวัดสายตากลับไปมองคนพูดทันที ห่างไปอีกนิดภูงศ์กำลังยืนหันหลังทำอะไรบางอย่าง แต่ไม่มีใครสนใจเขา เพราะทุกสายตากำลังจับจ้องอยู่ที่คุลิกากับดาราเพียงสองคน

“ฉันก็กำลังจะพูดอยู่นี่ไงคะ ยังพูดไม่ทันจบก็แทรกขึ้นมาซะแล้ว กลัวไม่ได้พูดหรือยัง” คอลเซนเตอร์สาวจูนจัดจากความเหนื่อยผสมหงุดหงิด เธอจ้องตาคูณหนูไฮโซอย่างเอาเรื่อง ดาราก็จ้องกลับอย่างไม่ยอมแพ้เช่นกัน ไทยมุงที่ตอนแรกห้อมล้อมดูการจับใจร ชะนะนี้เพิ่มจำนวนมากขึ้นเพื่อมาดูหญิงสาวทะเลาะกัน

ดิง!

เสียงเตือนข้อความเข้าดังจากกระเป๋าสะพายของคุลิกา

“เอ่อ ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ เอาเป็นว่าฉันขอขอบคุณทุกคนเลยคะ ขอบคุณมากๆ ค่ะ” หญิงสาวเจ้าของกระเป๋าก้าวเข้ามาค้อมศีรษะให้ทุกคน โดยหวังว่าจะช่วยผ่อนคลายสถานการณ์ลงบ้าง

“นั่นสิครับ ในเมื่อทุกคนปลอดภัย โจรก็จับได้ อย่างมีเรื่องอะไรกันเลยนะ” ภูงศ์กล่าวขณะหันกายกลับมา คุลิกาทันเห็นว่าสิ่งที่เขาเพิ่งยึดลงไปใ้ในกระเป๋าทางแกงคือโทรศัพท์มือถือ และเธอยังสังเกตเห็นอีกว่า เขาหลิวตาส่งสัญญาณเป็นนัยๆ ให้เธอดูโทรศัพท์มือถือของตัวเอง

คุลิกากำเสียงจึกจัก และล้วงมือหยิบโทรศัพท์ออกมาดูอย่างขัดใจ

บนหน้าจอขึ้นข้อความที่ถูกต้องส่งมาว่า
แผนเก่ายกเลิก มาเริ่มใหม่ตรงนี้และตอนนี้!
ถ้าทำให้คุณหนูตรงหน้าคุณเกลียดผมได้ จะขอบคุณเป็นอย่างสูง